3. Årg. OKTOBER 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Från redaktionen. — Sätter att föra Herrens strider. — »Bedjande tillika äfven för oss.» — »Svenska Missionen i Kina» höstmöte. — Från missionärerna: Carl Blom, Anna Janzon och Gustaf Adolf Sällhammar.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor,* Tranås.
* H. Dillner, *kapten,* Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare,* Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.*

August Berg, *vice föreståndare.*

C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
571.	C. J. J., Ryssby	11:	50
572.	G. R.	5:	—
573.	Askeby mfg gen. C. F. L—d	35:	—
574.	Onämnd, Mora gen. M. S.	50:	—
575.	J. B—s donation gen. A. A—n, Sunne	35:	—
576.	Insaml. af barnen i Torsby skola gen. dito	7:	30
577.	Fyllnad af dito	7:	70
578.	C. S., Stockholm	10:	—
579.	Östergötlands Ansgarieförening. gen. C. O. K.	200:	—
580.	C. O. K., Linköping	50:	—
581.	Fru E. G. gen. fru A. K., Linköping	15:	—
582.	Gen. fru A. K. för »Kinakort»	7:	—
583.	»Ett par makar fr. Säby» gen. K. B.	50:	—
584.	J. och K. B., Tranås	100:	—
585.	Ämmebergs Luth. mfg gen. J. P. A.	110:	—
586.	S. S., Johannesberg	25:	—
587.	K. R—s tionde åt Herren	15:	—
588.	Kollekt i Huskvarna gen. N. O.	75:	—
589.	K. O. A., Risinge	50:	—
590.	A. R—m, Bolmen	15:	—
591.	Onämnd, Stockholms poststämpel	300:	—
592.	Kollekt i Söderköping gen. A. Ö.	10:	—
593.	A. Ö., Söderköping	5:	—
594.	»Herrens tionde» gen. O. Å., Öfverum	5:	—
595.	Vid en bönestund gen. dito	2:	38
596.	Kollekt i Ekerum m. fl. ställen gen. A. L.	3:	45
597.	Kollekt i Gamleby gen. P. T.	13:	52
598.	Ps. 93: 3, 4.	200:	—
599.	Vid en bönestund i Vimmerby gen. M.	4:	64
600.	Kollekt i Högsby gen. A. M.	26:	35
601.	Sparbössemedel gen. E. M., Kalmar	23:	57
602.	P. J. N.	50:	—
603.	Sparbössemedel från Bockara gen. L. A. J.	20:	—
604.	Askeryds Jungfruförening. gen. S. G—n	80:	—
605.	O. A., Tranås	25:	—
606.	J. P. M., Boxholm	5:	—
607.	G. T. dito	10:	—
608.	Björka syförening gen. G. G., Motala V—d	10:	—
609.	Senapskornet i Kumla till barnfonden gen. H. F.	110:	—
610.	För en bibelkvinnas underh. af L. H. och N. K., Kristiania, gen J. R.	50:	—
611.	För försålda blöneämnen af J. R.	34:	66
612.	L. H., Alingsås	5:	—
613.	Onämnd, Huskvarna	2:	—
614.	Onämnd, Tranås	10:	—
615.	Ett tackoffer, S. J., Transbo	25:	—
616.	G. L—n	1:	—
617.	Onämnd, Mullsjö	5:	—
618.	Fru A—s sparbössa, Mullsjö	4:	66
619.	H. P., Göteborg	40:	—
620.	Bråareds Jungfruförening	50.	—
621.	Mullsjö arbetsförening	50:	—
622.	J. L., Sorsele	5:	—
623.	A. R.	3:	—
624.	Ur J. R—s sparbössa	8:	07
625.	Syskonen S., Norrköping gen. L. H.	15:	50
626.	Från Onämnd, Tranås gen. K. B.	10:	—
627.	Från en Kinasparbössa gen. dito	5:	—
	Summa kronor	2,101:	30

Med varmt tack till alla gifvare.

Däruti består kärleken, icke att vi hafva älskat Gud, men att han har älskat oss och sändt sin Son till försoning för våra synder. 1 Joh. 10.

Från Redaktionen.

Från br. *Johannes Rinman,* som med sin fru i slutet af denna månad ämnar anträda en resa till Kina, finnes infördt i detta n:r ett afskedsord till missionsvännerna (se sid. 103).

Säkerligen vilja många vänner efterkomma deras begäran och följa dem med sina förböner. — Af förekommen anledning få vi nämna, att herrskapet Rinmans resa ej bekostas af missionens medel.

Dop i Iong-ning. Underrättelsen, att 16 personer blifvit döpta på vårt fält i Honan, skall innerligt glädja och uppmuntra våra vänner. Detta är förstlingen i Honan. Må den följas af en stor skörd! (se br. Carl Bloms och syster Anna Janzons bref.)

Syföreningen för »Svenska Missionen i Kina» anordnar en försäljning till förmån för denna mission i början af dec. månad, till hvilken gåfvor tacksamt emottagas, och från landsorten torde sådana insändas under adress: Sekreteraren *Josef Holmgren,* Lästmakaregatan N:o 30, *Stockholm.*

Sättet att föra Herrens strider.

Föredrag af kyrkoherden F. Hammarsten i Blasieholmskyrkan vid »Svenska missionens i Kina» höstmöte 1898.

2 Mos. 17: 8—16.

Vår text i dag gifver oss anledning att tala om sättet att föra Herrens strider på jorden.

Samma natt som Israel uttågade såsom ett heligt folk under Herrens uträckta arm, vigdes det af honom till strid och kamp. Vid det tillfället hade dock Israel endast att stå stilla och se, huru *Herren* stridde för detsamma. Nu hade de hunnit några dagsresor in i ödemarken, och en ny strid förelåg, där både båge och slunga, spjut och sköld måste anlitas mot fienden. Det var en bekymmersam stund. Där lågo amalekiterna, talrika såsom sanden i hafvet, inför Israels ögon. Josua var en ung man. Israel hade ännu icke mätt sig med någon motståndare i strid. Det gällde ju, då det första slaget slogs, att slå det i Herrens namn, så att fienderna kände det. Men det synes, som om den gamle Mose icke hade låtit bekymren allt för mycket tynga sig. Han säger till Josua: Välj du ut manskap och gå ut mot fienderna! I morgon tager jag Guds staf i min hand och går upp på höjden. Det är, liksom ville han säga: »Frukta dig icke! Kom ihåg, att jag står däruppe på höjden hela dagen, då du strider, och lyfter min Guds staf uppåt himlen. — Hvilken underbar, hemlighetsfull kraft var det då, som Mose kände till, och som styrkte honom denna stund? Han hade fått stafven af Gud. Med densamma i sin hand hade han trädt inför Farao och stått inför konungen med frimodighet såsom ett Herrens vittne. På den dag vi nyss nämnde, då Israel gick genom hafvet, hade han återigen hållit sin staf i handen, räckt ut den öfver vattnet och sett det stora djupet klyfvas. Någon liten tid därefter hade han för tredje gången stått med Guds staf i sin hand i ett bekymmersamt läge, då folket i öknen Sinai saknade vatten. Men Gud hade sagt honom: »Slå med stafven på klippan, och vatten skall flöda». Han hade således trenne gånger förut stått med Guds staf i handen och sett sin Gud med under och makt gripa in. Denna staf ville han nu taga med sig upp på höjden, under det Josua stridde. Han ville höja den mot himmelen och liksom visa den för sin Gud. Och hvad var det annat, än att han med tydliga och klara ord sade: »Fader, du har en gång och en annan gång och åter en annan gång hulpit mig för din trofasthets skull, då hvarken makt eller kraft hos oss förslog utan endast din nåd. O, Herre, du är densamme i dag, och jag litar på dig nu såsom jag gjorde då. Herre, hjälp allenast för ditt namns skull!» Och då förstå vi, att han använde denna staf icke såsom ett trollmedel, utan att han blott höll fram den såsom en underpant på Guds trofasthet. Hade amalekiterna sett den gamle mannen med stafven, hade de kanske belett honom. De hade helt visst icke förstått, hvilken underbar kraft som strömmade fram, just därigenom att han stod däruppe på höjden med sin staf. Men, I mina vänner, förstån helt säkert, hvad jag menar, när jag säger, att vi skola tala om några sätt att föra Herrens strider.

De gamles bokrullar voro ofta virade omkring en staf, som gick igenom hela rullen, och omkring hvilken den slöt sig helt tätt. Så går äfven genom Guds ord så att säga en staf, ett löfte om att Herren hjälper i all nöd, det må vara inre eller yttre nöd, att Herren hjälper den elända, då han söker sin Gud. I den meningen hafva äfven vi en staf att hålla uti. Vi hafva Guds trofasta löften, i hvilka det gäller att hålla fast. Och jag tänker, att mer än en af oss äger Guds ord icke endast såsom ett ord, som står där härligt och godt i skriften, utan såsom ett *beprövadt* ur skriften *upphämtadt* och *tillgodogjordt ord*. Mer än en af oss skulle förvisso kunna framträda inför Gud och säga: »Herre, jag har pröfvat ditt ord. Jag vet icke mycket, jag har icke erfarit mycket. Men det har jag sett, att det är *sannt*, då det heter: »Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig. Jag har sett och erfarit, att det är ett fast ord, att Jesus Kristus har kommit i världen att frälsa syndare, och jag släpper dig icke nu. I nödens stund, ja dag för dag håller jag fram dina löften för dig. Det är det enda fäste jag i lifvet äger, ditt ord och löfte. Och du, Herre, hvarken kan eller får svika det.» Att så hålla fast vid ordet, att så för sin själ och sin tro hafva fått ett fäste att hålla i, o, hvad det är godt i denna värld, där allting växlar och förändras, där allting byter gestalt mången gång under mindre än en dags lopp. O, huru godt att äga någonting, som, när himmel och jord förgås, dock håller, Guds vissa ord och löften i Jesus Kristus! Och när vi visa upp dessa löften för vår Gud, då visa vi fram dem för hans hjärta icke endast för att påminna honom om, att han måste hålla sitt ord utan för att styrka våra egna hjärtan med hans trofasthet.

Hiskia, konungen i Juda, gjorde en gång ungefär såsom Mose. Han lade fram det bref, han hade fått af Sanherib, på altaret och bad Herren läsa det. Och hvad ville han med detta säga om icke: »Herre, det är *ditt namn* det gäller?» Så var det ock Mose tänkte och kände, när han stod på högen med Guds staf i sin hand.

Älskade broder i Kristus, du som med ditt hjärtas tro gripit fast i Herrens löften, kom ihåg, att själfva förutsättningen för all sann och verklig seger är denna att hålla fast i Herrens ord, ty det är att gripa fast i *Herren själf*. Och det gäller att icke släppa. Ack, huru många trötta Guds vänner gifves det icke på jorden. Huru många, som fått detta fäste, men som känna sig så vanmäktiga, som ville de släppa detsamma och förmådde de icke längre hålla fast sitt tag! Jag ville så gärna ropa till alla dessa trötta bedjare, som ingenting annat förmå än att bara hålla fram Guds eget ord för hans hjärta, att icke gifva sig öfver, att icke sluta, att icke hålla det för lönlöst, äfven om det kännes, såsom om den egna kraften alldeles försvunne, ja, äfven fast den verkligen försvinner.

Där står den gamle åttioåringen på höjden, och hans hand begynner snart skälfva och darra och hans knän svikta. Det var nog icke så, att allenast

hans kroppsliga krafter sjönko, utan att äfven öfver hans inre människa Herrens Ande blåste fram, och vi veta, att där Herrens Ande går fram, där varder allt kött såsom hö och allt blomster vissnar. Den naturliga kraften försvinner. Vi se i skriften, huru mer än en helig arbetare stått inför Gud och fallit samman, sjunkit ned till jorden på sitt ansikte och blifvit såsom död. Både öfver hans inre och yttre människa har Guds Andes kraft lagt sig. En himmelsk kraft har gripit dessa Herrens tjänare och den egna kraften har böjt sig därunder och sviktat. Ingenting tager så den egna köttsliga kraften ifrån oss som att blott stå inför Gud och ingenting annat hafva att hålla uti än hans egen trofasthet, hans eget löfte i ordet. Om du därför känner den egna kraften förgås, gif dig icke utöfver, så att du förtröttas och uppgifver saken! Det är kanske en välsignad Herrens angelägenhet, med hvilken du sålunda stått inför Herren år efter år? Du förmår nu icke mer än att bara peka på detta hans löfte. Men du vet icke, hvilken kraft som ligger i detta att visa upp inför Herren, hvad han själf har förbundit sig till. Du må kalla detta bön eller tro eller trons bön eller att hålla fast vid Herrens ord, det är allt ett och detsamma. Där måste vi stå, där måste vi börja, där måste vi sluta. Det är *förutsättningen* för all sann strid och all verklig seger inför Herren.

Men det var icke endast så, att Mose stod på höjden och kämpade inför Herren, utan äfven Josua i dalen stridde sin strid, ehuru på ett annat sätt. Mose var medveten om, att hans sätt att strida icke ensamt var tillräckligt, och Josua för sin del visste, att hans kamp och strid med svärdet i hand icke ensamt för sig var nog. De sågo till hvarandra, Mose från höjden nedåt dalen och Josua från dalsänkningen upp mot kullen. De behöfde hvarandra. Det ena sättet att strida var blott ett tillägg till det andra. Josua kämpade med svärdet. Han trängde fram mot fiendens bröst och satte svärdets udd mot fiendens hjärta. Se sanningen, det frälsande ordet, Guds evangelium är icke endast en löftesstaf, som det gäller för oss att omfatta, utan också ett Andens svärd, ett ord, som biter, ty sanningens ord har en skarp udd för det arma människohjärtat.

Det är underligt, att det mången gång skall svida så hårdt och så bittert i våra hjärtan, när sanningen skär in. Det vittnar icke godt om hjärtat, att så är. Sanningen borde vara så ljuflig, så söt som honung. Men du vet af egen erfarenhet, att den stundom är bitter, ja, ibland bitter som döden. Att sanningen kännes som balsam, då den tager löftets form, det är ju ganska naturligt. Men att den svider, är därför, att hjärtat är ondt. Det är just mot det *onda*, vi måste hålla fram sanningens udd, antingen detta onda finnes *inom* oss, eller det gäller att kämpa mot synden och det onda *utom* oss. Men det är icke alltid så lätt att vända sanningens udd mot det onda i världen, ty hjärtat är fegt; fruktar och bäfvar. Köttet vill icke känna ordets skärpa. Men hvad som är säkert, är, att vi icke kunna tränga fram mot det onda i världen, om vi sky att sätta ordets udd mot det onda i vårt eget hjärta.

Om det var tröttande för Mose på högen att hålla i stafven, så var det nog tröttande äfven för Josua i dalen att ständigt behöfva gripa så hårdt om svärdsfästet och ständigt rikta svärdets udd mot den framträngande fienden. Och visst är det tröttande att ständigt behöfva vända ordets udd inåt mot sig själf. Det vill i sanning trohet till emot Guds ord att städse *vilja* göra detta, att städse också verkligen *göra* det. Men förrän du och jag på det sättet låta ordets skärpa bita in i vår egen barm och det på ett allsidigt och genomskärande sätt, blir det heller icke helt och fullt med vårt kristliga lif. Månne det icke finnes många ibland oss, som bära det sköna namnet kristna, som i ett eller annat afseende gjort ett undantag i sitt lif, låtit ordets svärd svänga öfver mångt och mycket men icke öfver *allt?* Finnes det icke mer än en kristen, som är en flitig hörare, en verksam kristen i församlingslifvet, men som t. ex. icke styr sin tunga, eller som i de allra flesta stycken söker göra Guds vilja men har en särskild svaghet, t. ex. girigheten, olusten att offra något af sina ägodelar åt Herren? Finnes det icke mer än en, om hvilken man måste säga: »Han är säkert i grund och botten en verklig Jesu lärjunge, men ack, att ett och annat ändå vore annorlunda!» Man kanske icke vill säga, hvad man känner och tänker, men detta lyte träder dock fram både en och annan gång. Denne broder har icke satt ordets udd mot all synd i sitt lif. Han har i sitt inre gjort ett undantag för ett eller annat. Det är en hand eller fot, som icke är afhuggen, ett öga, som icke är utrifvet. Men huru går det för oss att vända ordets udd utåt mot det onda i världen, om vi sky att så göra mot det onda inom oss själfva? När krigaren för svärdet i striden, måste handen sluta sig tätt till svärdsfästet, gripa ett riktigt säkert tag därom. Armen och svärdet måste liksom sammangjutas till ett och följa hvarandras rörelser. Och först då, när ordet helt och fullt har sammansmält och sammanvuxit med vår inre människa, få vi också den rätta Andens frimodighet, ödmjukhet och kärlek till att kunna vända sanningens udd utåt mot världen och blifva missionärer både därute och här hemma, hvarhelst Gud ställer oss. Men visst är det, säger jag ännu en gång, tröttande att städse misstänka något försåt, något illfundigt från den innersta härden i sin egen varelse, att aldrig våga vända svärdets udd därifrån, att ständigt vara på sin vakt.

Josua säg nog upp mot himmeln mången gång under dagens lopp och längtade hän till den stund, då solen skulle sänka sig ned, striden lyktas och han skulle få hvila ut sin trötta kropp, sitt trötta sinne. Underligt var det där sammanhanget mellan stafven på högen och svärdet i dalen. När stafven lyftes upp mot himlen, vek fienden. Det var icke ständig framgång för Josua. Och det är icke ständig framgång för Guds folk. Det är icke ständig framgång i missionen. Det är icke ständig framgång i arbetet här hemma. Nej visst icke, det växlar. Men *stafven* måste *lyftas upp*. Herrens löfte måste gripas om. Vi måste lägga fram för oss själfva och för Herren, hvad han sagt och lofvat. I den mån, vi det göra i tro, viker fienden. Jag vill icke säga, att vi, som äro här hemma, äro Mose på högen, som skola hålla

om löftena, och missionärerna därute den kämpande Josua, som skall strida med ordet. Det kan i viss mening sägas så. Men annars gäller det, för hvarje kristen att äga både staf och svärd, att hålla om den förra och gripa fatt i det senare. (Forts.)

"Bedjande tillika äfven för oss."

Kol. 4: 2.

Hade icke de i Herren älskade, utkorade apostlarna lärt oss att bedja om de heligas förböner, skulle vi känna det svårt att göra anspråk på missionsvännernas intresse »äfven för oss» med anledning af vår förestående missionsresa. Tydligen lade Jesu första vittnen den största betydelse vid förbönen, de bådo oaflåtligen, ja, »natt och dag på det ifrigaste» för alla heliga, men ock för »hvar och en för sig».

Epafras »kämpade i sina böner» för de heliga i Kolossä, att de måtte »bestå fullkomliga och uppfyllda i allt, som är Guds vilja». Den enes förbön kan sålunda åstadkomma den andres fullkomnande och blifva ett medel till att Guds goda och behagliga vilja sker på jorden såsom i himmelen.

När vi därför nu stå redo att »genom Guds vilja» för en kort tid resa ut till Kina, är det oss en stor förmån att få begära missionsvännernas andliga hjälp i detta vårt företag. Hjälpen blir den mest praktiska och omedelbara, därigenom att I *bedjen* »tillika *äfven för oss*».

Den förestående resan har länge varit påtänkt och föremål för mycken bön, men Herren har först nu visat oss, att tiden för densamma är inne. Vår afsikt med denna resa är att studera missionsarbetets bedrifvande, kinesiska förhållanden och i öfrigt, så långt som möjligt, lära känna det hedniska folk, hvars frälsning vi af all vår själ åstunda. Därjämte glädjas vi åt att, om än för en kort tid, få vara tillsammans med de älskade syskonen på fältet för att med dem få dela andliga nådegåfvor. Vill Gud, lämna vi Stockholm omkring den 20 okt., och kommer vår bortovaro att begränsas till ett år, för så vidt ej Herren visar, att någon utsträckning af tiden är nödvändig.

* * *

Såsom förebedjare för hvarandra är det godt att ej blott påminnas om behofvet af förbön utan ock om den rika uppmuntran, vi äga i »deltagandet i evangelium» genom bönen. Låtom oss ej förgäta

1. *Jesu uppmaning: »Bedjen».* Herren uppmanar aldrig till det, som är lönlöst. Uti detta enda ord »bedjen» öppnas för oss de ljusaste utsikter; genom detta ord finner den rådville råd, den misströstande hopp, och genom det blifver det omöjliga möjligt.

2. *Jesu löfte: »Din Fader skall vedergälla dig».* Sedan Jesus fyra särskilda gånger i Matt. 6 lagt tonvikt vid orden »i det fördolda», lofvar han, att hvad som där utbedes, »*skall*» varda oss gifvet. Detta hans *skall* lämnar icke rum för någon tvekan. Herrens löfte: »Förr än de ropa, skall jag svara», är icke äfven det en uppmuntran, som gifver nytt lif åt den flämtande lågan? Hjärtats åstundan går honom till hjärtat, innan vi hunnit uttrycka den med ord.

3. *Jesu kärlek till oss: »Emedan jag har älskat dig».* Hvad är han icke beredd att göra, *emedan* han älskar oss så som han gör. På jorden är det endast de, som älska oss, hvilka göra sitt yttersta för oss, men deras förmåga är oftast ej i enlighet med deras goda vilja. Herrens kraft sträcker sig lika långt som hans kärlek. För sin kärleks skull hör han vår bön, och med sin kraft och stora makt sätter han den i verket.

4. *Vår egen erfarenhet* om huru bönen bär mångfaldig frukt, är oss ock en stor uppmuntran att icke förtröttas. Vi behöfva ofta i våra böner lämna rum för tacksägelse för de böner, som intill nu blifvit besvarade.

Den Helige Ande är beredd att hjälpa oss i vår skröplighet i bönen. Han manar godt med outsäglig suckan; låtom oss gifva rum däråt i bönen, och Jesus, vår store öfverstepräst, skall inför Guds åsyn frambära vår begäran, och Fadren skall upptaga den och gifva oss långt utöfver *Joh. Rinman.*

"Svenska Missionen i Kina"

firade sitt sedvanliga höstmöte i Stockholm söndagen den 25 september med föredrag af ordförande, missionär C. H. Tjäder, herr Rinman, sekreteraren och kyrkoherden F. Hammarsten.

Förmiddagens möte hölls på K. F. U. M:s lokal och inleddes af ordföranden, som med ledning af Dan. 6: 10 talade om bönen och dess stora betydelse för missionsarbetet. Utom bön vore all sådan verksamhet blott och bart ett huggande i luften.

* * *

Därefter höll missionär Tjäder föredrag öfver Ordspr. 24: 11, 12: »*Befria de till döden fällda och rädda dem, som stappla fram till bödelsbänken! Ty om du säger: Si, vi visste ingenting därom, skall icke han, som pröfvar hjärtan, märka sådant, och han, som beverar ditt lif, veta det? Och han vedergäller människan efter hennes gärningar*», med tillämpning på missionen. Talaren visade med ex. från missionsfältet, huru evangelium, då det blir förkunnadt, befriar hedningarna från deras mörker och afguderi och försätter dem uti Guds barns härliga frihet. Dess mer man uppoffrade sig för Herrens sak, dess mer blefve man välsignad.

Herr J. Rinman talade öfver uppenbarelsen och dess förpliktelser med ledning af Tit. 1: 3 och 2: 11—13.

Under hjärtligt samspråk intogs gemensam middag af ett 70-tal Kinavänner. Missionär Tjäder, som var klädd i kinesisk dräkt, berättade ett och annat från Kina. Till sist lästes ett mycket uppmuntrande bref från missionsfältet, och syskonen på fältet öfverlämnades till Herren i innerlig förbön.

Kl. 6 e. m. fortsattes mötet i Blasieholmskyrkan och inleddes nu af sekreteraren med Jak. 5: 16. Tal framhöll trons bön såsom den förnämsta kraften uti ett missionsarbete, ty trons bön utvecklar icke mänskliga utan gudomliga krafter. Trons bön tillsluter himmelen, och den öppnar

himmelen. För trons bön äro inga välsignelser oåtkomliga. Trons bön omfattar Gud och gör hans kraft gällande.

Det var särskildt tvenne böneämnen, som talaren ville lägga på missionsvännernas hjärtan. 1. *Bön om missionärer och* 2. *Bön för missionärerna.*

Kyrkoherden *F. Hammarsten* höll därpå föredrag öfver 2 Mos. 17: 8—16 (se sid. 101).

Till sist redogjorde missionär C. H. Tjäder för arbetet på missionsfältet. Huru annorlunda var det ej nu mot för 10 år sedan, då missionär E. Folke kom upp till vårt fält. Då fanns det ingen station och ingen troende. Nu finnas 6 stationer och flere församlingar med omkring 80 döpta, förutom dem, som blifvit döpta under sommaren, och därjämte 200, som upphört med afgudadyrkan och äro forskare i läran.

Tal. lade missionen på missionsvännernas hjärtan, betonande Jesu ord: *I ären mina vänner, om I gören allt, hvad jag bjuder eder.* Joh. 15: 14.

Från missionärerna.

Från Honan.

Allt mänskligt är ofullkomligt och fullt af stridiga motsatser. Det är blott i den mån Guds Ande får fylla det mänskliga, som detta närmar sig fullkomligheten, och harmoni åvägabringas i dess inre. Därför bli alltid vårt lif och vårt arbete mer eller mindre uppfyllda af »utifrån strider, inifrån förskräckelser». Så är icke minst förhållandet på missionsfältet, ty icke blir man befriad från sina egna brister genom att resa till hednalanden, och ej heller äro satan, kött och värld främmande för dem, man här kommer i beröring med, omvända eller hedningar. Tvärtom är det en mycket vanlig erfarenhet att förnimma de onda makternas närvaro mycket verkligare och kraftigare vid sin ankomst till missionsfältet, än man varit van vid därhemma. Det är alltså ingenting säreget för den närvarande tiden eller vissa trakter att stöta på motigheter och göra nedslående erfarenheter, men vår vedersakare vet, att hans tid nu är kort, och han har brådt öfverallt. De segrar, som vinnas, äro förstlingsfrukter af den frid- och fröjdeskörd, som skall insamlas, där de onda ej rasa mer, utan den trötte finner ro.

Huru växlande lifvet är, hafva mina två sista resor i Honan gifvit slående exempel på.. Första gången gick jag till fots med en packmula för sakerna, hade på bortvägen fyra man i sällskap och godt resväder men mottogs öfverallt med stort misstroende af folket till följd af de många ryktena om utländska rofferier och öfverfallsplaner. Predikan och bokspridning gingo dåligt, ty få ville lyssna och färre köpa böcker. I Sin-ngan kunde jag ej predika ute, emedan det regnade starkt de dagar, jag stannade där, och jämförelsevis få besökande kommo in. Bland de troende i Jong-ning hade fienden lyckats utså split genom missförstånd och misstro. Äfven under min vistelse där regnade det, och det hela var ganska nedslående. Återresan var i samma stil undantagandes öfvergången af Gula floden. Jag kom dit omedelbart sedan sista ordinarie färjan för dagen afgått, men föreståndaren för färjstationen var vänlig nog att låta kalla en extra båt för min räkning. Nästa gång färdades jag i vagn, ty det var tänkt, att de systrar, som rest dit ned för att undervisa de troende kvinnorna i Sin-ngan och Jong-ning skulle återvända med denna. Under första delen af resan hade jag liksom gången förut präktigt väder och väglag, och hvad bättre var, folkets stämning tycktes hafva slagit om. Allt var nu som före de oroväckande ryktenas spridning. Böcker köptes begärligt, och alla voro vänliga och tillmötesgående. Hos vännerna i Jong-ning var friden återställd, och jag hade glädjen att genom dopet i Kristi församling upptaga sexton troende, nio män och sju kvinnor, hvilka alla afgåfvo ett godt vittnesbörd och syntes vara fattade af Guds Ande. Många besökande kommo de dagar, jag stannade där, och dopakten bevittnades af efter förhållandena stora folkhopar, men alla uppförde sig väl. I köpingen Yang-po hade visserligen med anledning af Anna Janzons genomresa iscensatts en liten demonstration mot utländingarne och deras lära, men vid min ankomst var allt lugnt.

Med afresan från Jong-ning var det slut på det goda vädret. En half månads nästan oafbrutet regn började, hvilket mycket försvårade och förlängde resan. Men äfven detta fick tjäna, ty jag nödgades stanna på så mycket flera platser och stannade äfven i Sin-ngan längre än ämnadt var. Till följd af den ogynnsamma väderleken och andra tillstötande omständigheter blef det påtänkta dopet därstädes uppskjutet till ett senare besök. Emellertid fick jag där och vid de täta uppehållen på hemvägen tillfälle att enskildt och offentligt vittna mycket om Herren och sälja mycket böcker. Vi skänka endast undantagsvis bort böcker, emedan kineserna äro böjda att som värdelöst anse det, som ej kostar dem något, och dessutom tjänar obetänksam frikostighet i detta afseende att hos dem befästa misstanken, att våra böcker äro impregnerade med en medicin, som förvänder den läsandes åskådning och tvingar honom att »följa läran». På det priserna dock ej må utgöra något hinder, äro de oftast satta till under halfva värdet, hvilket ju endast kan ske till följd af frikostiga donationer till traktat och bibelsällskapen. Vår egen bokkassa är ty värr alltför otillräcklig för att kunna tagas i anspråk i någon större utsträckning. Som sagdt, min färd var såsom missionsresa betraktad mycket tillfredsställande, och jag rönte öfverallt stor vänlighet. Det var blott min skjutsbonde, som var mig en riktig påle i köttet med sitt opium och sitt oförbätterliga misshumör, men trots detta kommo vi omsider tillbaka hit, och så var den resan till ända.

En af de få ljuspunkterna på första resan var den vänlighet jag rönte af muhammedanerna i en köping, Hanch'eng. De kommo i ganska stort antal, lyssnade snällt till den framställning af kristendomen, som jag kunde gifva, och köpte sedan med sig en del böcker. När jag kom igen, tog jag in i samma värdshus, men regnet gjorde, att min ditkomst ej blef känd, så att ingen af dem kom på besök. På ett annat ställe hade jag denna sista resa ett långt samtal med en man, som syntes ganska hemmastadd i grunddragen af Kristi lära. Jag var, skam till sägandes, smått förvånad öfver det intresse, han visade. Omsider gick han, och jag tackade Herren, som låter ljuset lysa i mörkret. Gästen hade emellertid glömt sin näsduk kvar, d. v. s. lämnat den för att ha en förevändning att komma tillbaka. När han kom, var det sent, och vi voro ensamma, hvarför han utan några omsvep föreslog, att jag skulle köpa honom till medlem af församlingen. Det är nämligen en allmänt utbredd föreställning, att vi betala folk en viss handpenning samt se-

dan månatligt underhåll, för att de skola öfverlämna sig åt församlingen. Jag upplyste kandidaten om hans misstag, och han var mycket förvånad. »Men medicinen då?» frågade han. »Hvad för slags medicin?» »Den som I gen åt dem, som följa er.» »Vi ge medicin åt sjuka för att bota deras sjukdomar men äga ingen medicin, som kan förändra människors hjärtan. Läran, som vi predika, skall göra det.» »Åh, är det på det viset!» Så fick jag ett godt tillfälle att för honom grundligare framställa Guds väg, men nog var det som en kall dusch att få klart för sig hans bevekelsegrunder, hvilka ty värr äro allt för allmänna och förekomma, om äfven i förklädd form, där man minst skulle vänta dem.

Samma afton mottog jag besök af en militärmandarin, som efteråt bevisade mig artigheten att sända in en kanna med godt te. Vattnet i värdshuset var nämligen bittert, och han ville bespara mig obehaget att dricka det dåliga te, som bereddes däraf. När jag sedan återlämnade tekannan, lät jag bäraren medtaga mitt visitkort såsom bevis på min erkänsla, och denne kom om en stund tillbaka med mandarinens kort. Han ville tydligen ej låta öfverflygla sig i artighet. Jag kände mig så tacksam för de tillfällen, jag fått att tala om frälsningen och för utsikten att vid förnyade besök få nya tillfällen därtill, nu sedan mandarinen öppet bevisat mig sådan välvilja.

Ännu är arbetet i dessa trakter knappt börjadt. Så oerhördt mycket väntar på att bli gjordt, och tiden är kort. När en gång järnvägarna bereda lätt tillträde till det inre af Kina för utländska lycksökare, komma västerns otro och dåliga moral att försvåra vårt arbete. Så är redan nu fallet i och omkring hamnstäderna och i viss mån äfven inåt landet, dit det onda spridts genom resande kineser och dåliga bilder af utländsk tillverkning. Herren gifve sitt folk nåd att se värdet af den närvarande tiden och använda den, ty svårare blir arbetet, och aldrig återkommande tillfällen löpa oss ur händerna med hvarje dag, som förspilles. Bed, min vän, som läser detta, att Herren måtte sända arbetare i denna myckna skörd samt medel för dem att utföra arbetet med. Vårt arbete är icke fåfängt i Herren. »Jag vill vaka öfver mitt ord för att verkställa det.»

Üin-ch'eng i juni 1898. *Carl Blom.*

* * *

I-shï. d. 13 juni 1898.

I Herren älskade!

Då det blef mig omöjligt att förra posten skrifva om min Honan-resa, skyndar jag att i dag låta eder höra något därom. Prisen med mig Herren; låtom oss samfäldt upphöja hans namn! Med fruktan och bäfvan i mitt hjärta reste jag, men med fröjd och tack till Herren återvände jag hem. Under denna resa fick jag ock såsom knappast någonsin tillförene se, huru mäktig Herren är i de svaga. Jag var ej så stark till kroppen, när jag begaf mig åstad, men då jag visste, att vännerna därnere väntade mig, reste jag likväl den bestämda dagen i förlitande på Herrens nåd och trofasta löften. Min tro kom dock snart att sättas på prof. Efter en dags resa blef jag allvarsamt sjuk. Jag var då på ett värdshus. — Efter en sömnlös natt sökte jag att stiga upp för att fortsätta resan; likväl kände jag mig nästan oförmögen att göra så. En tanke kom för mig: »kanske borde jag återvända — svag som jag är, kan jag ej göra stor nytta». I nästa ögonblick bortjagades dock denna tanke af en annan: »Framåt skall jag, det må nu gå huru som helst. Jag hvilar i Herrens hand. Alltså, framåt i Jesu namn!» Vi begåfvo oss sålunda i väg. Jag hade en mycket snäll kinesisk broder med mig, och han gjorde för mig, hvad han kunde. — Strax efter middagen kommo vi till Gula floden — jag satte mig ned vid flod-brädden för att vänta på båtens afgång, och jag kände då, under det jag satt och suckade till Gud, en underbar kraft, en verklig lifsström genomfara min kropp. Jag blef frisk. Och så styrde Gud det så, att en båt gick oss ovetande öfver, så att jag fick sitta där och hvila väl en tre timmar. O, hvad det var skönt! — Jag var visserligen omringad af en stor skara människor, som ville köpa böcker och höra dem förklaras, men det var ingalunda tröttande. Den kinesiske brodern vittnade så snällt om Gud. Vi sålde ock mycket böcker. — Efter fyra och en half dag (däri inberäknadt en söndag på värdshuset) kommo vi fram till en större by eller köping, där en troende man och hans hustru bodde. Där voro flera andra troende mig till mötes och hade beredt en riktig festmåltid för mig. Jag kan ej beskrifva, huru hjärtligt de mottogo mig. Jag stannade där till följande dag, då jag begaf mig till bestämmelseorten för min resa. Under vägen besökte jag en troende man och hans familj. På kvällen ankommo vi till våra kära vänner i Lü-kia-po ej långt från staden Iong-ning. — Där var jag både väntad och efterlängtad. En af de troende där, hade då väntan blef honom för lång, begifvit sig åstad att möta mig. Vi hade dock gått olika vägar, och han fick gå den en sv. mil långa vägen förgäfves. Följande morgon ganska tidigt kom han åter. — Rätt många af de på Herren troende hade äfven där samlats. Deras glädje öfver att få mottaga mig var stor, deras kärlek mot mig rörde mig mer än en gång till tårar. Tio kvinnor mottogo dagligen undervisning för att beredas till dopet, dessutom undervisade vi ock några gossar och hade morgon- och aftonbön gemensamt med de troende männen. Det var nog ingen lätt sak för kvinnorna att lära sig att läsa, men de voro så trägna, och, när det ej gick så bra, så sade de: »Vi måste gå in och bedja». Inte glömde de heller att tacka Gud, när det sedan gick lätt och ledigt att läsa. Vi läste en liten bok, som heter: »första stegen på den heliga vägen». De flesta slutade den.

Den 14 maj kom br. Blom, och på söndagen d. 15 var det förhör med dopkandidaterna. Det var i sanning förvånande, hvilken god kunskap i bibeln de flesta männen hade. Kvinnorna voro litet förlägna, så det var svårt för dem att svara. De voro ju frimodigare, när de voro ensamma med mig, och jag hade under den tid, jag fick vara ibland dem haft tillfälle att höra, huru mycket de fattat af ordets sanningar. — Den 17 maj var dopförrättningen *). Bland dem, som döptes, vill jag särskildt nämna en nära 70-årig man och hans 70-åriga hustru, deras äldsta sonhustru, andre sonen och dennes hustru, en dotter och tre son-söner. — Det var en ljuflig syn att se dessa gamla med barn och barnbarnen omkring sig — alla troende. Huru fullt mitt hjärta var af tack och lof till Herren, när vi på morgonen stodo färdiga att tåga ned till dopplatsen. Må Herren i sin nåd bevara dessa älskliga själar, som vändt sitt ansikte att fara till det himmelska Jerusalem, bevara dem för fiendens list,

*) Se Bloms bref. Not af Red.

bevara dem i sanning och fruktan, bevara dem i enfald och barnslig förtröstan. Några af dem hafva fått utstå ej ringa förföljelse för Jesu namns skull. En yngling, som trott på Jesus ett år, har hela tiden fått lida mycken smälek. Hans fader och moder, hustru och yngre broder äro hans bittraste fiender. Hustrun vill ej se om, att han får kläder, själf har han inga penningar. Han går därför mycket trasig, han får ej umgås med de troende eller gå att höra Guds ord. Ibland smyger han sig ut om nätterna, springer till den närbelägna byn, där några troende bo för att få bedja och läsa tillsammans med dem. Får hans far sedermera veta det, så slår han sonen obarmhärtigt. Han kom och hälsade på mig ett par gånger, men vågade blott stanna en liten stund. Han sade då bland annat om sina lidanden: »Ju mer min far slår mig, desto lyckligare känner jag mig.»

Det vore nog mycket mera att tala om från min Honan-resa, huru Herren bekänner sig till dessa enfaldiga kristnas arbete, huru sjuka botas genom trons bön, huru vansinniga människor, som varit en skräck för sin omgifning, fått sina sinnens bruk genom fasta och bön, men jag måste lämna detta, ty mitt bref har redan blifvit för långt. »Jesus Kristus densamme i går och i dag och i evighet.»

Eder i Jesus
Anna Janzon.

* * *

Resebref

af *G. A. Stålhammar.*

Üin-ch'eng den 1 juli 1898.

Jag tillbragte fyra månader i Kina Inland Missionens hem och språkskola i Ganking i början af året. Under denna tid hinner man visserligen ej inhämta stora kunskaper i språket, men en god grund lade jag; dessutom kom jag att mycket uppskatta förmånen att lära känna, värdera och knyta vänskapsband med bröder i missionen, hvilka sedermera från språkskolan utsändas till olika delar af Kina. Vi kände oss alla ett med hvarandra och med missionen, när vi på våren i skilda sällskap bröto upp från Ganking, några uppför Yang-tse-kiang västerut, andra norr ut till provinsen Shansi.

I sällskap med två engelska kamrater lämnade jag Ganking den 28 april för att styra kosan till Shansi, där »Svenska Missionen i Kina» har sitt arbetsfält. Ganking är beläget vid Yang-tse-kiang, 2 dagsresor med ångbåt från Shanghai. Uppför floden gå väl inredda ångbåtar till Hankow och äfven på andra sidan Hankow långa vägar, men i öfrigt i det inre af Kina äro kommunikationerna outvecklade: kan man ej använda vattendragen med deras flodbåtar, återstår ingenting annat än de eländiga vägarna, på hvilka man skjutsas i skottkärror, oxkärror eller rider på mulåsna eller får gå till fots (ens sista resurs). Så långt möjligt söker man planlägga sin färd, så att man må kunna draga nytta af flodlederna. Från Ganking kunde vi välja mellan tre vägar upp till Shansi: 1:o *uppför Yang-tse-kiang* samt dess bifloder från norr. När vattnet tryter, återstår omkring tre veckors landsvägsfärd genom en svårframkomlig bergstrakt.

2:o från Shanghai tvärs öfver landet i nordvästlig riktning rakt på Shansi. Ett vidt utgrenadt flodnät förkortar den slutliga landsvägsfärden rätt mycket.

3:o från Shanghai med ångbåt längs kusten till *Tien-tsin* i norra Kina vid innersta ändan af Pechili-viken samt därifrån tvärs igenom provinserna Chili och Shansi ned till *Üin-ch'eng*, där vår mission under ledning af missionär Folke har sitt hufvudkvarter. Det är lätt att finna Üin-ch'eng på en karta öfver Kina. Staden är belägen just i den stora kröken, som Gula floden gör. Hwang Ho har riktningen norr till söder, bildande gräns mellan provinserna Shansi och Shensi, men böjer så tvärt af mot öster. Missionens arbetsfält ligger just omkring denna krök.

Jag behöfde ej själf välja mellan dessa vägar, ty ett bref från Kina Inland Missionens direktör i Shanghai, Mr Stephenson, underrättade mig, att tvenne af mina kamrater hade blifvit bestämda att arbeta i Shansi, de skulle omedelbart afresa, och det vore ju lämpligt, att jag gjorde dem sällskap. Sålunda stod jag helt plötsligt inför uppbrottet från den stilla språkskolan ock inför 5 á 6 veckors färd genom Kina.

Utför Yang-tse kiang reser man hastigt; flere ångbåtsbolag både engelska och kinesiska konkurrera med hvarandra. I Shanghai finna vi alltid ett behagligt hem inom Kina Inland Missionens stora etablissement. Detta utgör så att säga basen för missionssällskapets utsträckta verksamhet i det inre landet. Dess missionärer hafva öppnat stationer i alla kejsarrikets provinser utom tvenne kustprovinser, där andra missionssällskap arbeta, samt en provins i södra Kina. Dessutom arbeta några missionärer bland stammarna i Kinas västra gränstrakter mot Buhrma. Missionsstationerna äro spridda öfver en yta af omkring 3,500,000 kvkm., d. v. s. fem gånger så stor som Sveriges samt bland en folkmängd något mindre än hela Europas. Om man vidare tager hänsyn till de outvecklade förhållandena — postväsende saknas fullständigt inom stora delar, myntväsendet är mycket obestämdt — så är det klart att hemmet i Shanghai har synnerligen maktpåliggande uppgifter att fylla. All förbindelse med Europa, Amerika och Australien går uteslutande öfver Shanghai.

Vi stannade ett par dagar. Det var ingen svårighet att finna en lämplig ångbåt att föra oss vidare mot norr; ångbåtsförbindelsen från Shanghai norr ut är liflig. Vi gynnades af godt väder; uppehöllo oss en eftermiddag i Chefoo, en liten hamnort ej långt aflägsen från den beryktade fästningen Wei-ha-Wei. Vid vårt besök rådde mer än vanligt lif och rörelse i hamnen, emedan den engelska flottan i dessa farvatten låg för ankar på den utmärkta redden. Omgifvet af haf och berg är Chefoo's klimat mycket hälsosamt. Kina Inland Missionen har en fjärdingsväg utanför staden lätt uppföra rymliga skolbyggnader för goss- och flickskolor. Behofvet af skolor för barnen (missionärernas) är naturligen stort i dessa fjärran trakter. Hvar skola barnen annars erhålla någon uppfostran och bildning. Arbetet på stationerna upptager föräldrarnas tid och krafter. Den hedniska omgifningen har ett allt annat än godt inflytande på barnasinnet; de behöfva komma för en tid under andra förhållanden, än hvad det inre Kina har att bjuda på. Skolorna i Chefoo fylla därför ett djupt kändt behof. För deras tillkomst har missionen att tacka framlidne Mr Morton's i London omtänksamhet och offervillighet. Icke blott missionärers barn mottagas utan äfven barn af andra västerländska familjer, som i affärsgöromål, ämbetsförrättningar etc. vistas i de många kuststäderna. (Forts.)

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

3. Årg. NOVEMBER 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Från redaktionen. — Sättet att föra Herrens strider (forts.) — Ett upprop från kristna kineser. — Från missionärerna: August Berg, Naëmi Sjöberg och Gustaf Adolf Stålhammar (forts.).

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor,* Tranås.
* H. DILLNER, *kapten,* Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare,* Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* | AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
628.	Barnsyföreningen i Vårdinge gen. B. H.	10:	—
629.	J. H., Stensäter gen. E. O., Vånga	5:	—
630.	A. S. till löjtnant G. A. Ståhlhammars underhåll	456:	12
631.	Kollekt i Bergunda gen. G. W.	4:	50
632.	C. E. E., Stockholm	200:	—
633.	Söndagsägg från Kumla	8:	—
634.	Från föreningen »Var fast och stark» till Mina Svenssons underhåll	170:	—
635.	Barnsyföreningen i Roma kungsgård till Mina Svenssons underhåll	3:	50
636.	Onämnd, Göteborg	600:	—
637.	G. R.	5:	—
638.	Till de blinda kinesiska flickorna	5:	—
639.	A. T—r	3:	—
640.	Öfverrums missionsförening gen. E. S.	25:	—
641.	Sparbössemedel från J. W., »Herren löser fångar»	26:	10
642.	Från Söndagsskolan vid Wik, Örebro gen C. L.	12:	—
643.	Sparbössemedel från E. H., Undersåker	8:	52
644.	Onämnd, Vätinge gen. J. P. K., Tranås	25:	—
645.	A. B. till Fr. E. Burens underhåll	547:	05
646.	En sparb. från Brummerska söndagsskolan	2:	02
647.	Söndagsskolb. i Sollefteå gen. E. B. till flicksk. i Ishi	4:	75
648.	Onämnd gen. O. v. F., Stockholm	100:	—
649.	Kollekt i Mariestad gen. C. O.	46:	—
650.	Barnarps jungfruförening gen. G. M.	100:	—
651.	M. H., Stockholm	10:	—
652.	M. B., Huskvarna gen. M. B., Stockholm	6:	—
653.	Gen. N. J. J., gen. Ev. Fost.-stiftelsen	10:	—
654.	Försålda frimärken m. m. gen. K. A., Karlberg	35:	—
655.	Ungdomsfören. Senapskornet, Tullgarn gen. N. J.	125:	—
656.	B. R., Skareda, Aneby	15:	—
657.	K. M. A., halfsårsbidrag till Fr. A. Forsberg	400:	—
658.	O. G. K., Lid, Bjurbäck	6:	—
659.	Från föreningen »Hednavärldens vänner», Misterhult gen. M. C.	300:	—
660.	C. O. K., Linköping	10:	—
661.	Vid en bönestund i Malmbäck	1:	25
662.	Gen. P. E. P., Hvetlanda	40:	—
663.	Gen. S. E. H., Sanderyd	32:	31
664.	C. J. S., Ålberga	4:	31
665.	J. E., Enby	15:	54
666.	En vän till missionen gen. E. B., Sollefteå	10:	—
667.	Söndagsskolbarnen i Sollefteå gen. E. B.	1:	55
668.	Hjortsberga jungfruförén. gen. A. D., Vesta	50:	—
	Summa kronor	3,438:	52

Med varmt tack till alla gifvare.

Säll den, hvars hjälp Jakobs Gud är, hvars hopp står till Herren, hans Gud, som har skapat himmel och jord, havet och allt hvad däruti är, som håller tro till evig tid. Ps. 146: 5, 6.

Från Redaktionen.

Fröken *Fredrika Hallin* och missionär *T. Sandberg* med fru äro på väg hem för att hvila. Syster Hallin har varit ute öfver 9 år, br. Sandberg i 6 och hans hustru i 7 år. Sandberg hälsa är mycket klen, och han anbefalles särskildt åt missionsvännernas förböner.

Missionärernas adresser:

C. H. Tjäders: 35 Döbelsgatan, *Stockholm.*

Robert Berglings och fröken *E. Ulffs:* c/o China Inland Mission, *Tientsin, North China.*

Fröken *M. Ramsten:* c/o China Inland Mission, *Shanghai, China.*

Alla de öfrigas: c/o China Inland Mission, *Hankow, China.*

Syföreningen för »Svenska Missionen i Kina» anordnar en försäljning till förmån för denna mission torsdagen den 8 dec. i Landtbruksakademiens lokal, 43 Mäster Samuelsgatan 2 tr., till hvilken försäljning gåfvor tacksamt emottagas, och torde sådana från landsorten insändas under adress: Sekreteraren *Josef Holmgren,* Lästmakaregatan 30, Stockholm, eller lämnas till nedannämnda här boende damer:

Maria Berg, 34 Nybrogatan, 3 tr.
Frida Brattström, 35 Götgatan, ö. g.
Adele Ekecrantz, 8 Liljans plan.
Elin Holmgren, 30 Lästmakaregatan, 4 tr.
Tekla Liljequist, 31 Malmskilnadsgatan, 1 tr.
Riken Lindberg, 10 Kommendörsgatan, 1 tr.
Anna Kylén, 10 Humlegårdsgatan, 2 tr.
Henny Reutercrona, Långholmen.
Alma Rusén, 17 Floragatan, 1 tr.
Ulla Scharp, 26 Regeringsgatan.
Amelie och *Louise Schön,* 28 Skeppsbron, 3 tr.
Hilma och *Tekla Tjäder,* 35 Döbelsgatan.

Sättet att föra Herrens strider.

Föredrag af kyrkoherden F. Hammarsten i Blasieholmskyrkan vid »Svenska missionens i Kina» höstmöte 1898.

2 Mos. 17: 8—16.

Forts. från föreg. n:r.

Men så se vi ännu ett sätt, hvarmed Herrens strid kämpades denna minnesvärda dag! Där stodo två män tillsammans med Mose på kullens topp. Det är ingenting nämndt om, att Mose bedt dem följa med. Vi veta ingenting därom. Men hvad vi med visshet kunna säga är, att de af eget personligt, lefvande intresse följt vännen och ledaren dit upp. Där stodo de och tyckte säkert till en början, att de just ingenting kunde uträtta. Kanske tänkte de: »Mose kämpar, och Josua kämpar, men vi göra ingenting». Men de hade dock redan gjort någonting, något, som de själfva icke tänkte på. De hade med kärlekens innerliga deltagande följt stridens gång. De voro med hela sin själ inne i kampen. Och i sanning, här är någonting af värde för himmelriket. Det där lefvande intresset, det där varma missionsintresset, där man med ögat liksom häftar vid och följer med stridens gång, då man mulnar, när Amalek får öfverhanden och skiner upp, när Herrens folk tränger fram, då man med sin själ lefver med ute på missionsfältet och lefver med här hemma, det är *kärlekens lif*, det är *kärlekens tjänst* redan detta. Och sådant behöfves. Men snart nog fingo de båda männen ifrån en så att säga dylik inre gärning öfvergå till en yttre. De sågo, huru Mose kraft tömdes, huru hans händer sjönko, och de skyndade fram den ene på den högra och den andra på den vänstra sidan. De gripa om hans handlofvar och lyfta återigen händerna upp mot himmelen och därmed stafven. Och nu kunde de ju icke neka för sig själfva, att de ändå voro verksamma deltagare i denna dagens strid. Att själf lyfta upp sina trötta händer till Gud, det är ett godt verk. Att själf stärka sina kanske sviktande knän, det är viktigt. Men det är också mycket godt att få lyfta upp en broders sviktande hand mot himmelen. Ofta nog är det de små i denna värld, de små i Guds rike, dessa som synas små, men som Gud kallar för stora, ja de största i himmelriket, som bäst kunna den konsten att lyfta upp trötta bröders och systrars händer mot himmelen. Hanna, den gamla kvinnan i Israel, hon var en af dessa små, en af dem, som höll sig själf för ringa i Guds rike. Hon gick omkring och talade tröst till alla dem, som väntade efter förlossning. Hon såg både en och annan omkring sig fälla modet, både en och annan, som tröttnade och som menade, att det icke längre tjänade till något att vänta Messias. Men, när hon så kom upp från templet och mötte den ena och den andra på vägar och stigar i Jerusalem, hade hon alltid ett godt ord att säga, något ord från Herren. Och man såg helt säkert på hennes blick, gestalt och utseende, att *himmelen* bodde inom henne, och att hennes egna händer flitigt lyftes uppåt. Många, många af dem, med hvilka hon kom i beröring, grepo åter om Guds staf och vandrade genom den mörka dalen med ny frimodighet. Tänk, att få vara en sådan människa på jorden! Tänk, om man icke hade uträttadt något mer, icke hjälpt någon mer än så, att man hjälpt en männniskas händer att knäppas, att återigen lyftas upp, då de höllo på att sjunka ned, i sanning, då hade man en rättfärdigs lön att vänta i himmelen! Och där lefva och bo ibland oss många sådana män och kvinnor ännu i denna dag, hvilka i likhet med Aron och Hur veta att hjälpa andras trötta händer, att fatta nya tag i Guds ord och löften. Herren välsignar och skall välsigna och mångfaldiga välsignelsen för sådana själar.

Men icke allenast detta. När de båda männen så hade stått en stund, se de, huru Mose kropp begynner att vackla. De måste gripa till nya medel för att hålla honom uppe. Och då komma de på den tanken att vältra fram en af de stora stenar, som lågo på kullen för att Mose skulle få sätta sig på stenen och på det sättet kunna hålla ut några timmar. Man kan kalla denna sten en hjälposten. Och sådana stenar kunna vi litet hvar få bära fram i missionsarbetet under striden mot Herrens fiender. De hafva så många former, så många olika färger, så olika utseende, alldeles som stenarna på hafvets strand. Den ena hjälpostenen ser ut så, den andra så. Men blott den är en verklig hjälposten, må den gärna vara liten eller stor. Vi få kanske icke med de stora stenarna. Låtom oss då försöka bära fram de små! Det var för öfrigt med Aron och Hur så, att stenen var för tung för den ene. Och därför hjälptes de åt bägge. Fyra händer förmå mer än två. De hjälptes åt att rulla fram stenen, som blef Mose till sådan hjälp. Om det i striden för Herren gäller för oss att först och främst hålla fast i hans löften och låta ordet införlifvas med oss själfva, att låta detta ord vända sig mot det onda både inom och utom oss, så gäller det också i sanning att öfva *kärlekens gärningar*. Huru dåraktigt, om dessa båda män hade kifvats om hvem som skulle få vältra fram stenen, om den ene hade sagt: »Det var min idé, att vi skulle hämta stenen. Jag vill vara ensam om detta arbete. Du kan gå på ditt håll och söka fram en annan sten.» Men huru ofta påträffa vi icke i arbetet för Herren och för hans sak här nere på jorden dylika narraktigheter, småaktigheter och försyndelser! Huru ofta hör man icke: »Det är min sten. Det är jag, som börjat. Det är jag, som vill hafva äran. Stenen skall ligga, som jag vill, icke som den och den vill. Den skall hafva den färgen och formen, om den skall duga.» Men här gällde det blott, att stenen skulle blifva *till hjälp*. Här gällde det, att de båda arbetarne kämpade för samma syfte och samma mål. Då behöfde den ene icke draga stenen hit och den andre dit. De visste så väl dessa båda, hvart de ville, att stenen skulle komma. Och när man i Herrens tjänst och i arbetet för hans namn blott har det syftet, att *han* skall få äran, och att det sedan skall glömmas *hvem* som vältrat fram stenen, då går det så godt att samarbeta i Guds rike.

Så kämpades det där ute i Refidim; dagen lyktades, solen sjönk, Josua och hans härskaror vände tillbaka, och Mose steg ned från höjden. Ja, de möttes alla, som deltagit i dagens kamp. Vi se den gamle Mose. Hans ansikte kunde skina, och det

brukade skina. Nog sken det väl äfven denna afton. Ja, det finnes själar, hvilkas ansikten aldrig skina så, som när de fått erfara Herrens barmhärtighet. Jag ser hans, den gamle mannens, anlete skina. Han skyndar ned mot Josua och säger: »Du stridde som en Herrens stridsman». Och Josua svarar: »Ja, Herren vare pris! Men om icke du hade hållit i stafven, så hade jag icke vunnit seger. Det var förunderligt. När jag såg bort mot högen och såg dina händer sjunka, så hade jag ingen framgång. Men så snart dina händer höjdes, hade jag seger. Utan att *du* hade hållit i Guds staf, hade jag ingenting vunnit». Och jag tycker mig höra Mose svara: »Ack, min ära är ringa. Mina händer domnade ganska snart. Hade icke *Aron* och *Hur* stått vid min sida, hade jag ingenting förmått». Och åter tycker jag mig höra Aron och Hur säga: »Detta var det minsta vi kunde göra». Och så visste man icke, när kvällen kom, att någon af alla, som deltagit i striden, hade någon ära. Därför säger Mose, att *Herren* skulle få äran. Han säger, att det altare, som han byggde skulle få namnet *Jehovah Nissi,* det är »*Herren mitt banér*». Herren fick således äran. Man kom öfverens om, att det var Herren, som hade hållit sin välsignande hand öfver alla i striden, att det var under hans banér, de hade kämpat och för det banerets skull, de vunnit seger.

Helt visst, min broder, håller icke du så hårdt i Guds löften, att du därför vinner seger. Du är icke så trogen att använda ordet och kämpa mot synden, att du därför vinner öfver köttets gärningar. Blott om du under striden ligger vid *korsets fot,* skall du vinna seger och det därför, att *Herren* är *ditt banér.* Hans kärlek, heter det i skriften, är mitt banér. Hans korskärlek, hans kärlek in i döden, o, låt den vara det banér, under hvilket du strider. Då förlåtas dig dina synder, dessa synder till och med af feghet, af grufliga misstag under striden, dessa synder af försoffning, dessa synder af öfverilning, då *du* handlar, när Herren skulle handla, och står stilla, när Herren säger: gå framåt. Ack, alla dessa försummelser och försyndelser i arbetet för Guds rike, dessa både inre och yttre synder, dessa synder, som aldrig komma till synes, och dessa, som t. o. m. draga skam öfver dig, allt kan hjälpas, allt kan försonas, blott du i din kamp står under korsbanéret. Seger skall du då vinna, ty på korsets banér står segertecknet inskrifvit till evig tid för hvar och en som tror.

Och Herren säger till sist till Mose: »Skrif upp detta i din bok till åminnelse och lägg det i Josuas öron, att jag vill i grund utrota Amaleks minne, att det icke skall finnas under himmelen». Jag vet icke rätt hvilken bok, Herren här menar. Det lämna vi därhän. Men jag vill säga dig: *Jag* har ock en minnesbok, som min Gud har gifvit mig. Den är icke skrifven med bläck, och bladen i den boken äro icke af förgängligt ämne. Kanske också du äger en sådan bok, en bok, som du kallar din minnesbok, som ingen annan kan kalla för sin. Den boken är så helig, att vi icke gärna låta hvem som helst läsa i den. Ett och annat litet stycke kunna vi läsa upp någon gång, men det mesta är en hemlighet mellan Gud och oss själfva. Har du en sådan minnesbok? Hvad står i den? Ack, där stå så många drag af Herrens outsägliga trofasthet under den gångna tiden. Där står förtäljdt om månget hjärtas strid, i hvilken Herren gaf segern för sitt namns skull; där står taladt om mer än ett trångmål, då det var ute med mig och dock icke ute för Herrens nåds skull. Där står något om det, som Paulus skref: »Rådvilla och dock icke rådlösa, förföljda och dock icke öfvergifna. Där står en historia om trolöshet och synd mot Herren, om bekännelse och ånger, tårar och förlåtelse, återvunnet Guds välbehag och återvunnen frid. Ack, där står så mången helig historia i denna minnesbok. Och skulle vi nu i afton taga fram denna minnesbok och skrifva in där ungefär hvad Mose skref i sin åminnelsebok, ville jag för min del skrifva så: »Amaleks minne skall utrotas från jorden. All den synd, mot hvilken jag kämpar, skall utrotas ur mitt hjärta. En dag skall komma, och det vill jag skrifva upp, så att jag minns det, då jag är *ren,* då det icke mer på mig skall finnas en fläck eller skrynka, då min ande aldrig mer skall kvida under synden, aldrig ängslas under nöden utan stå där fri och helig inför lefvande Gud. Den dagen, då Amaleks rike varder utrotadt, och rättfärdighet skall öfvertäcka jorden såsom vatten hafvets botten, då det skall heta: »Intet förbannadt skall vara mer, då har Herrens fridsrike och härlighetsrike vunnit sin stora, slutliga, eviga seger». Skrif upp detta, göm det du, som står där i kamp och strid! Du, som mången gång undrar, om Herren lefver, eller hvarför Herren icke griper in, hvarför Herren lider, att ondskan tager öfverhand, du, som tycker, att du själf alltjämt står på samma punkt och icke vinner seger öfver dig själf, skrif upp — det skall utrotas hela detta själfviska jag, som bor inom dig; dess *åminnelse* till och med skall vara borta. Det skall en gång icke finnas ett plågande minne af detta själfviska jag för den, som strider under Herrens banér. Skrif upp i åminnelseboken, att Herren håller tro till evig tid, att Herren skall stärka de slappa händer och de sviktande knän, att du icke skall komma på skam. Grip därför nya tag med dessa dina händer! Låt dina fötter fatta nytt fäste på klippan! Vet, att i denna minnesbok den minsta kärleksgärning på jorden skall få sin lön en gång, och att du är kallad att öfva sådana gärningar, att det kommer en lifvets afton äfven för dig, att det gäller, att du då har vunnit seger i Herrens namn, och att icke öfver ditt lif står skrifvet det förfärliga ordet: »Ett förloradt lif! Ett förspilldt lif!» utan att öfver dig får skrifvas, att du ***lefde*** *i Herren,* och att du ***dog*** *under korsets banér.*

Herren välsigne dig att föra ditt lifs strider i Jesu namn trofast intill änden och att äfven sträcka upp dina händer till himmelen, ty det kämpar en liten skara där nere i den mörka dalen, en liten skara, som kallas Guds folk här hemma och där ute i hednavärlden. Sträck upp Guds staf mot himmelen för den skarans räkning! Det är förunderligt, hvad själfviskheten inom oss dör, när vi lefva för andra, bedja för andra, kämpa för andra. Ja, Herren välsigne oss alla att *blifva,* om vi icke äro det och, om vi äro det, i Jesu namn *förblifva* hans trogna stridsmän! Amen.

Ett upprop från kristna kineser.

I Oktobernumret af *Chinas' Millions* läses följande upprop från kristna kineser, och hoppas vi, att missionsvännerna i innerlig förbön måtte förena sig med våra kinesiska trosbröder i de angifna böneämnena.

Medlemmarne af presbyterianska synoden i norra Kina sända hälsningar till de kristna bröderna i alla länder och begära deras böner för Kina i dess nuvarande stora svårigheter.

Endräkten mellan Kina och de västerländska nationerna är bruten, förolämpningar förekomma å ömse sidor, de viktigaste hamnplatserna bevakas af europeiska makter och militära operationer uppväcka en fiendskap, hvilken när som helst kan hafva blodsutgjutelse till följd. Huruvida detta är Guds vilja eller endast kommer af människors planer, är omöjligt att säga, men huru kunna vi, som äro kinesiska medborgare och medlemmar af Kristi kyrka, utan bekymmer se, hvad som försiggår. Vi omfatta det tillfälle, hvilket synodens sammankomst erbjuder oss, att sända ett bref till andra nationers kristna för att uppmana dem att bedja för oss.

Ehuru vi tillhöra olika nationer, hafva vi dock alla *en Gud, en Ande, en tro, ett dop,* och vi äro alla *en kropp i Kristus.* Om en lem är sårad, lider hela kroppen. Dessutom äro missionärerna i Kina bildade kristna män från västern, hvars underhåll tillika med medel för arbetets bedrifvande i skolor och hospital insamlas i västerlanden. Då vi kineser hafva varit utan bröd, hafva kristna (folk) för oss öppnat himmelens förråd, då vi saknade bröllopsdräkt, hafva de bragt oss en rättfärdighetens klädnad, då vi voro döda i synd, blefvo vi födda på nytt genom det ord, de predikade. Af allt detta antaga vi, att liksom de västerländska kristna gifva sina penningar för Kina, så följa de ock Kina med sitt intresse och kunna icke annat än bekymras öfver de faror, som hota kejsardömet.

De särskilda saker, för hvilka synoden begär förbön, äro följande:

1. Vi bedja om förbön för kejsaren och hans höga ämbetsmän. Kejsaren, som önskar främja västerländsk lärdom, har utfärdat nya förordningar för detta ändamål. Han har äfven nyligen studerat många nya böcker, af hvilka icke så få äro af religiöst slag. Måhända vittnar detta om en begynnande tro och kan medföra välsignelse för Kina. Bed Gud gifva kejsaren ett klart förstånd och en full kunskap om förhållandena, att han må fatta, att rikets välgång beror ej endast på spridandet af västerländsk lärdom och utbildandet af talangfulla män utan ännu mera på spridandet af gudomlig sanning och människohjärtans förnyelse. Så skola härskare och folk, hög och låg, blifva ens till sinnes.

2. Vi bedja om förbön för de lärda examinatorerna och för alla skolor, hvarest västerns bildning hålles i aktning.

Sedan de nya förordningarne offentliggjordes, har hvarje provins begärt att få upprätta skolor för uppfostrandet af bildade män. Det finnas redan ett helt antal uppblomstrande skolor af detta slag, och vi hoppas på det innerligaste, att examinatorerna, åsidosättande sina gamla fördomar för västerns bildning, skola lägga sig vinning om att utse verkligt skickliga män för skolarbetet.

3. Vi begära förbön för folket i sin helhet, att det må lägga åsido det gamla och antaga det nya, att inga oordningar må förefalla i någon del af landet.

4. Vi bedja om förbön för de kristna i Kina, att de särskildt med hänsyn till de misstankar och den oro, som förefinnas i folkets sinnen, må vara mera ihärdiga och uthålliga i bönen, att de må vara ytterst försiktiga, så att de ej i förlitande på sin ställning förnärma någon eller gifva anledning till oro, och att de, i händelse de skulle blifva genom andra indragna i svårigheter, må vara tåliga och undvika att gifva anstöt.

Vi begära förbön för alla de olika nationerna, att deras förbindelser med Kina må stå i öfverensstämmelse med sanning och rätt, att de på bestämd tid må återlämna det område, de hafva hyrt, och att ingen må hysa den afsikten att dela eller uppsluka Kina, samt att de sinsemellan må hålla fred, förenade såsom till en familj, ej hysande några krigiska afsikter.

Ehuru vårt land är hjälplöst och svagt, tro vi, att de rättfärdigas böner skola vinna seger, och att Gud skall taga sig an oss. Då Abraham bad för Sodom, hörde Gud honom och sade: »Om där funnes tio rättfärdiga, skall jag icke förstöra det.» Vi äro förvissade, att ibland de åttio eller nittio tusen, som bekänna sig vara kristna, tillhörande de olika kyrkorna i Kina, finnes det mera än tio rättfärdiga. Om de troende i östern och västern alla förena sig i uppriktig bön, hvarföre skulle vi tvifla på att Gud ville höra oss?

På synodens vägnar:

Tso Li Wèn, *Chang Fèng Nien.*

John Wherry.

Från missionärerna.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Den 9 juli hemkom jag från en något öfver en månads lång resa, hvarunder jag hade förmånen att få aflägga ett besök vid alla våra stationer och jämväl några af C. I. M:s.

Ändamålet med min resa var trefaldigt: dels att rådfråga läkare för en vår tjänare, dels att bevista ett finanskommittésammanträde i Üin-che'ng och dels att skaffa mig själf en välbehöflig rekreation. Alla tre ändamålen vunnos, och efter en lång resa, tillryggalagd på åsneryggen, ömsom under brännande sol, ömsom under ösregn kommo dock jag och mitt sällskap slutligen hem. I Üin-ch'eng hade jag den sorgliga plikten att stå vid en vår förhoppningsfullaste skolynglings sjukläger för att några dagar senare följa honom till grafven. Han var till tre fjärdedelar allaredan en evangelist, begåfvad och vinnande till sitt väsen. Nu hvilar han bredvid sin syster, en af Frida Prytz' skolelever, som i början af året afsomnade i tron på Jesus.

Då jag återkom till denna provins, fann jag folket öfverallt vara i ett mycket oroligt tillstånd. Orsaken är, att öfverallt uppklistrats stora smädeskrifter, som på det ohyggligaste beljuga och nedsvärta Li Hung-chang och »de utländska djäflarne». Li Hung-chang har ätit af medicin, tillredd af barnahjärtan och ögon, som vi gräft ut, och så sålt sitt fädernesland o. s. v. Vi komme ej hit för att

predika, bota sjuka, upprätta skolor och dylikt. Det är endast falska förevändningar. Vår afsikt är att eröfra Kina. I följd däraf utlofvas döden åt den, som har umgänge med oss, och 100 tael silfver åt den, som dödar en ut länding! Hvem som skall utbetala detta säges visligen icke!

Det tros, att plakaten, som äro tryckta, äro spridda öfver hela provinsen. Hvart jag kom på vägarne, betedde sig folket, som hade de aldrig förut sett en utländing, ehuru jag tidt och ofta färdas denna väg. De sprungo in på värdshusgårdarna efter mig och bara betraktade mig. På sista värdshuset jag låg, endast två mil från staden, fälldes följande yttrande, visserligen blott på skämt, af några unga män: »Laga er i ordning nu! Stick till! Han ger oss silfret?» Det politiska parti, som kallas »Ko-Lao Huei», tros stå bakom allt detta, och som de på sitt program föra inskriptionen: »ned med den nuvarande dynastien», är deras mål, att genom t. ex. mord på några utländingar skaffa Kina ett nytt krig på halsen. Herren skall dock bevara oss! »Hvarför larma hedningarna och tänka folken *fåfänglighet?*»

Vid min hemkomst satte jag mig genast i förbindelse med våra två mandariner på platsen, och de tyckas vara vakna öfver förhållandena och göra, hvad de kunna, för att lugna folket.

Under sådana förhållanden skulle vårt kinesiska årsmöte hållas.

Tiden var bestämd till den 16—18:de juli och nu, då det är öfver, kunna vi med tacksamhet se tillbaka på tre dagar af välsignelse från Herren.

Följande program var uppgjordt, och det följdes till alla delar:

Lördagen den 16:de.

Kl. 4 e. m. Mötets öppnande. Predikan af vårdhafvande missionären. Efter predikan allmänt bönemöte.

Kl. 5. Dopförhör.

Kl. 8. Aftonbön. Kung Shuen-tao.

Söndagen den 17:de.

Kl. 7. Doppredikan och dop. Vårdhafv. missionären.

Kl. 8. Nattvardsfirande. T. Sandberg.

Kl. 11—1. Offentligt möte. E. Folke och Kao Ming-chuen.

Kl. 4 e. m. Offentlig predikan. E. Folke.

Kl. 7 e. m. Förevisning af Laterna magica.

Måndagen den 18:de.

Kl. 7. Morgonbön. Kao Ming-chuen.

Kl. 10. Församlingsmöte och afslutning af mötet.

Omkring 40 personer bevistade mötet, förutom de utomstående, som kommo till de offentliga mötena. Vid det första mötet talades öfver Mattei 14: 13—21. »Jesus bespisar 5,000 män», och framhölls därivd följande lärdomar:

1. Stillhet och lugn äro nödvändiga för att emottaga välsignelse af Herren. »Han böd folket sätta sig ned på gräset.»

2. Herren måste för oss tyda skriften. »Bären dem hit till mig!»

3. Hvad vi hafva är undfånget af Herren. I Kor. 11: 23; 2 Kor. 5: 19—21. »Gaf lärjungarne.»

4. »Föd mina får!» Lärjungarne gåfvo folket.

5. »De hungriga har han mättat med goda ting.» »*Alla* blefvo mätta.»

6. Taga lärdomar med oss hem till de våra. »De upptogo det öfverblifna.»

Vid aftonbönen talade Kung »öfver stormen på hafvet» (Mattei 14: 22—33) och framhöll, hurusom Kristi församling just nu befinner sig i samma läge som lärjungarne då. Han omtalade flere exempel ur egen och andras erfarenhet, då de för sin tros skull lidit förföljelser af hvarjehanda slag, men, ehuru de ibland bäfvat, Herren Jesus dock alltid kommit med hjälpen.

Opiumasylerna (själf förestår han en) liknade han vid räddningsbåtar men klandrade dem, som af blott vinningslystnad började dylik verksamhet.

Söndagens morgonbön var på samma gång dopförrättningsstunden. Berättelsen, om den blindfödde mannen, Joh. 9: 25—41, lades till grund för en stunds betraktelse och framhölls därvid, huru *klart och tydligt* vittnesbörd han afgaf: *ett* vet jag, att jag var blind, men nu ser jag, och »en man, som kallas Jesus, gjorde en deg och smorde mina ögon och sade till mig: Gå till dammen Siloam och två dig. Och jag gick och tvådde mig och fick min syn». Så bör ock vårt vittnesbörd vara beskaffadt, ty: »om en trumpet gifver ett otydligt ljud, hvem gör sig redo till strid?»

Vidare påpekades, hurusom, då de »kastade ut honom», »Jesus fann honom».

De så att säga kastade honom i Jesu famn.

De fyra, som nu genom dopet upptogos i församlingen, voro doktor Liang Üan-ting, bagare Uang Ming-liang, båda härifrån staden och landtbrukarne Li-Üch-tai och Li Ien-hai från Uei-nan.

Från Uei-nan var det meningen, att tvenne till skulle genom dopet upptagits som medlemmar, men de infunno sig ej. De onda ryktena, som äro i omlopp, hade uppskrämt dem, och de vågade ej »af rädsla för kineserna». Vi hoppas denna pröfning, som de ju bestodo dåligt, likväl måtte hafva sin nyttiga verkan på dem.

Vid nattvardsfirandet talade broder Sandberg öfver Apg. 2: 37—47 och framhöll: 1. kraften af Guds ord, visande sig i syndares omvändelse, och 2. vikten af de kristnas enhet.

Förmiddagens möte var för allmänheten. Att i detalj ingå i broder Folkes predikan är svårt. Vare det nog sagdt, att han med stöd af Rom. 8:de kap. med mycken kraft talade om den gamla, af synden besmittade människan, som Gud ej kan tåla, lika litet som vi kunna tillåta ett lik vara i vår närhet och den nya, andligt sinnade, med evigt lif begåfvade människan, som lärt sig ropa: Abba, Fader!

Kom så Kao och bjöd till Lammets bröllopsmåltid både lama, blinda, halta och fattiga, nedslående deras falska ursäkter. Hans text var naturligtvis hämtad ur Luk. 14:de kap. På e. m. lyssnade vi ännu en gång till broder Folke, som denna gång talade öfver Filipp. 3 och framhöll det verkliga i Pauli omvändelse. Hurusom han verkligen försakat något för Herrens skull, men ej kände det som försakelse, ty han fann så mycket, mycket mera i Kristi efterföljd.

Vid måndagens församlingsmöte tillkännagafs, att sedan sista stormötet i kollektbössan insamlats 2,834 cash och beslöts att, emedan summan ännu var liten, uppskjuta till nästa möte med att bestämma, huru medeln då skola användas.

Den insamling, som gjordes under mötet, uppgick till öfver 7,000 cash, ett i sanning godt framsteg af den lilla församlingen.

Vidare beslöts att hvarje år på hösten anordna en skördefest, då hvar och en får taga med och gifva till Herren af jordens afkastning eller saker, som lätt kunna förvandlas i reda penningar. Den andra lördagen i 9:de månaden bestämdes härtill. Liknande möte skall ock hållas i Uei-nan.

Vidare beslöts att hädanefter regelbundna predikoturer komma att hållas i Uei-nan med hjälp från Tong-cheo-fu tre gånger i månaden.

Hädanefter komma tvenne möten årligen att hållas här, ett på våren och ett på hösten, skördefesten ej inberäknad. Som forskare i läran antecknades 12 personer, alla män. Två kvinnor hafva vi förut, så skaran växer, pris ske Gud!

Som råga på all godhet har ock nu två af våra skolflickor aftagit bandaget på sina fötter, äfvensom Kaos unga hustru. En annan liten skolflicka, Dr Liangs lilla Ni'r, får ock aftaga bandaget. Så verkar den *inre* frigörelsen, ty det fordras mycket till att taga ett dylikt steg, helst då döttrarna ännu äro oförlofvade.

I dag, mycket tidigt, medan det ännu var svalt, aftroppade våra gäster åt hvar sitt håll. Vårt möte är blott ett minne.

Vi hafva pressande varmt nu, 39 gr. C. i våra rum.

* * *

I-shï. Midsommardagen 1898.

»Vår Guds hand var öfver oss och bevarade oss ifrån fienders hand och ifrån försåt på vägen.» Esra 8: 31.

Nu, då jag kommit mig litet i ordning här, önskade jag få sända en hälsning till vännerna i hemlandet och en särskildt till br. H.

Genom Nanna Fogelklou's bref hörde ni om vår resa från kusten *. Den 20 maj ankommo vi till Üin-ch'eng, där vi välkomnades på det hjärtligaste af missionssyskonen. Det var skönt att där få hvila några dagar efter den långa resan, som särskildt den sista tiden var ganska ansträngande. Medan vi voro i Üin-ch'eng, ankom Anna Janzon dit från sin resa i Ho-nan, och så följde Mina Svensson och jag med henne hit till I-shï, som nu för den närmaste tiden kommer att vara vårt hem. Och ett mycket trefligt hem hafva vi här hos de kära systrarna Anna och Ebba.

I-shï är ock en stilla, lugn plats att studera på. Vi läsa hvarje dag för en kinesisk lärare och för Anna. Ehuru det är ett styft arbete med detta svåra språk, är det dock så roligt, men [illegible] det mycken bön, mycket tålamod och mycken tro, att Herren, som kallat oss hitut, ock skall gifva oss att på detta folks tungomål förkunna Jesus Kristus och honom korsfäst.

Kvinnorna här tyckas vara villiga att *höra* evangelium, men för många blir det ej mer; dock veta vi ju, att Herrens ord icke skall komma fåfängt tillbaka, och vi hafva ju också dem här, som verkligen tillhöra Herren. En liten gumma, som bor 10 li härifrån, men som brukar komma hit hvarje söndag, är så glad i Gud, hennes ansikte riktigt lyser. Hon har bjudit mig hem till sig för att stanna hos henne några dagar, men då jag ännu ej kan hvarken göra mig förstådd af dem, ej heller själf förstå dem, måste jag ännu vänta därmed, men nog skall det i en framtid blifva mycket roligt få besöka den kära gumman.

*) Detta hafva vi ännu ej emottagit. Not af Red.

Det är i sanning en stor nåd att vara kallad att vara Guds medarbetare härute, och jag fröjdar mig också öfver att detta uppdrag blifvit äfven mig gifvet, dock synes mig ansvaret understundom *så* stort, och satan är skicklig i att rikta blicken på svårigheterna, på ens egen svaghet och oförmåga att göra något för att lindra den här rådande stora nöden, i stället för att se på Jesus, åt hvilken *all* makt i himmelen och på jorden är gifven. Han skall dock till slut behålla segern.

Ebba och jag hafva varit i Üin-ch'eng en vecka; vi bodde då i systrarnas, hem kalladt »Fridhem», som förestås af Maria Petterson och en norsk syster Lina Holth, som kom hit upp i sällskap med oss. Första kvällen vi voro där, voro vi en hel skara systrar samlade, då äfven systrarna från Hai-cheo samt Fredrika Hallin voro inne. Det var kärt få träffas.

Vi sammanträffade också med herr Stålhammar, som nu kommit upp till vårt fält. En afton voro vi alla samlade hos syskonen Hahnes till gemensam bönestund, då br. Stålhammar ledde mötet och särskildt talade öfver Jesu Kristi kors. Det var en skön stund, då Herrens närvaro kraftigt förnams.

Anna Janzon har i e. m. ridit till en by 10 li härifrån för att tala med kvinnorna. Hur längtar ej mitt hjärta efter den tid, då äfven jag får begifva mig ut att så ut lifvets ord bland mina lidande kinesiska systrar! Ack, att den tiden snart komme!

De hjärtligaste hälsningar till alla missionsvänner
från i Herren tillgifna
Naëmi Sjöberg.

* * *

Resebref

af *G. A. Stålhammar.*

Forts. fr. föreg. n:r.

Från Chefoo korsade vi öfver Pechiliviken samt anlände följande dag till Tientsin. Tientsin är i viss mån för norra Kina, hvad Shanghai är för mellersta Kina (Yangtse-kiangdalen), och hvad Honkong är för södra Kina. Man framkommer till staden efter några timmars järnvägsfärd från kusten. Vår missionsstation är en bland de många i Tientsin. De romersk-katolska äro starkt representerade. De placera sina penningar i jord och tomter, som inköpas. De föra framåt sitt arbete helt affärsmässigt, försäkra sig om väl belägna husegendomar, hvilka sedan uthyras till utländingar, som i allt större antal bosätta sig i Kina. Mr Clarce, som förestår vår missionsstation, visade oss under det vi vandrade framåt längs promenaderna den ena vackra villan efter den andra, som innehades af de katolska.

Järnvägen passerar Tientsin och fortsätter till Peking. Från Peking är en ny linje färdigbyggd, ehuru icke öppnad för trafik, i sydvästlig riktning till Pao-ting, residensstad för vice konungen i provinsen Chili. När trafiken öppnas, kan man på en dag nå Pao-ting från Tientsin. Som förhållandena för närvarande äro, måste vi emellertid gå båtledes uppför floderna, hvilket tager 4—7 dagar, beroende på väder och vind. Vi gynnades af en präktig vind, så att båten med sitt egendomliga rektangelsegel sköt god fart. Efter tre och en half dagar voro vi i Pao-ting.

Pao-ting är, som sagdt, hufvudstad i Chili. Folkmängden tyckes rätt stor. Icke mindre än fyra missionsstatio-

ner finnas där, en tillhör Kina Inland, tvenne af dem tillhöra amerikanska missionssällskap, en tillhör den katolska missionen. Under vårt uppehåll gjorde vi besök på båda de amerikanska stationerna. Den ena är belägen norr om staden samt verkar, utom i staden, i den kringliggande landsbygden norrut, den andra ligger söder om staden samt verkar söder ut. Båda stationerna äro anlagda i stor skala med sjukhus, apotek, skolhus, kyrka, boningsvillor för missionärerna med deras familjer. Omkring fyra missionärer äro afsedda att gemensamt utföra arbetet på platsen. En af dem är utbildad läkare och förestår läkareverksamheten, en sköter skolorna, en har församlingsvården om hand, och så till sist fordras en för den evangeliska verksamheten i byarna och landsbygden. Dessutom tillkomma kvinnliga missionärer för flickskolorna och för arbetet bland kvinnorna, hvilket är en särskild viktig gren af allt missionsarbete i Kina. Det fordras en ej ringa personal att bemanna en station af sådan storlek. Någon af missionärerna är vanligen yngre och ej fullt användbar på grund af bristande språkkunskaper, kanske en äldre missionär efter mångårigt arbete är i behof af hvila för alltid: återstå sålunda två för arbetet. Sjukdom sätter också en eller annan ur tjänstbart skick. Det är ju synnerligen önskvärdt, att ett arbete en gång påbegynt måtte sedan fortgå utan afbrott. Ännu så länge är det mycket sällsynt att påträffa omvända kineser med sådant andligt lif och med sådana karaktersegenskaper, att han kan ersätta en missionär i arbetet. Både de amerikanska stationerna voro organiserade efter dessa planer. Etablissementen voro uppförda i västerländsk stil och missionärerna buro ej kinesiska dräkter. Vi stannade en vecka. På söndagen bevistade vi gudstjänsten kl. 11 på den södra stationen. Församlingen var stor, kapellet rätt väl fylldt; alla förenade sig hjärtligt i sången och gudstjänstritualen; en infödd pastor predikade.

Vårt långa uppehåll i Pao-ting förorsakades af större trupptransporter längs landsvägarna västerut. Trupperna kommo från Kansuh, där de användts i det muhammedanska upproret; förmodligen lockade äfven tyskarnas uppträdande dem att draga sig närmare kusten. Efter en vecka hoppades vi, att vägarna voro klara, och så begåfvo vi oss i väg. Soldaterna i Kina hafva dåligt namn om sig. De utgöras af tygellösa sällar, som äro befolkningens skräck. Myndigheterna behandla dem emellertid mycket strängt och summariskt. Många förseelser mot diciplinen bestraffas kort och godt med att nacka hufvudet af den brottslige.

Vi lämnade Pao-ting på oxkärra samt anlände efter 4 dagars resa till missionsstationen i Huai-luh, en liten stad belägen just vid öfvergången från det stora slättlandet i Chili till bergstrakterna. Den resande ombyter här fortskaffningsmedel. Längs de dåliga bergstigarna kommer man inte fram med vagnar utan anlitar mulåsnor i stället. Huai-luh har sin betydelse just såsom en omlastningsort. Trafiken på den stora stråkvägen mellan provinserna Chili och Shansi, som här går fram, är mycket stor. Dagarna i ända passerade vi karavaner af åsnor eller mulåsnor; mestadels utgjordes lasten af kol och järn, i rå eller förädlad form (kittlar, kannor etc.). Kamelkaravaner förekommo också.

Missionstationen i Huai-luh hade ganska litet utrymme. Några minuters väg från själfva stationen vid en lifligt trafikerad gata var deras predikolokal belägen. Den hade ursprungligen varit en affärslokal. Den stora saluboden åt gatan lämpade sig utmärkt till att rymma ett rätt stort auditorium; bakom denna ligger en liten gård med ett par mindre flyglar, där en opiumasyl var inrättad. Att predika på gator, öppna platser o. s. v. är mindre brukligt i Sverige; i Kina däremot är det en vanlig utväg för att nå massan af folket, som är främmande för oss. Kapellet i Huai-luh var ganska praktiskt. I enlighet med det brukliga inredningssättet af bodarna utgjordes frontväggen åt gatan af lösa bräder. När de borttogos var lokalen öppen, folket kan strömma in och ut obehindradt, och hvad som predikas höres till de utomstående. På väggarna i kapellet hänger prydligt textade bibelspråk, äfvensom plancher omfattande populär vetenskaplig undervisning. Dessa planscher i vackert färgtryck utgifvas af en amerikansk firma någonstädes. Namn och förklaringar äro på kinesiska. Planscherna omfatta flera serier, framställande olika områden af naturvetenskaperna, såsom däggdjur, fåglar, fiskar, geologi, astronomi, geografi (kartor), uppfinningarnas och ingeniörvetenskapens alster i våra länder m. m. En och annan kines är vetgirig och rekvirerar böcker, afhandlande populär vetenskap; en kom och rekvirerade en logarithm tabell, hvad tycks?

Genom höglandet väster om Huai-luh färdas man fram i bergspassen dag efter dag. En vidsträckt hög platå utbreder sig omkring 1,400 m:s höjd öfver hafvet. Efter att några veckor hafva färdats öfver det stora slättlandet i rätt varm väderlek, kändes det bra uppfriskande att komma upp i den rena friska bergsluften. Vi firade pingsten i en liten stad, där en baptistmission hade öppnat en station. Församlingen förestods af en infödd pastor, en innerligt älsklig, hvithårig gammal man. Orten är ej så stor och församlingen ej så talrik, men allt andades sådan hängifvenhet och kärlek till Herren. Vid vårt besök på pingstdagen till gudstjänsten, fingo vi det mest hjärtliga mottagande. Den gamle pastorn satte fram te, päron och kakor för oss — och hvad vi inte kunde äta upp, skulle vi nödvändigt taga med oss i fickorna. I öfrigt gaf han oss goda råd och hjälp, något som en främling sätter värde på under resor i Kina.

Man behöfver en vecka att passera bergskedjorna. Några dagar efter pingst anlände vi sålunda till norra Kinas stora affärscentrum, staden Pingiao, belägen ett par dagsresor söder om hufvudstaden i Shansi. Vid första inträdet i staden antydde den lifliga trafiken på de trånga gatorna, de stora affärslokalerna och handelsfirmorna etc., att det var en viktig handelsplats. Ping-iao utgör i själfva verket föreningspunkten för handeln från kusten inåt landet samt från de västra provinserna mot kusten. Afstånden äro ju stora. Vi lämnade kusten den 6 maj och anlände till Ping-iao den 1 juni (en veckas uppehåll på vägen). För att från Ping-iao nå grannprovinsen Shensi i väster kräfves ej fullt tre veckor, och för att sedan komma till nästa provins fordras ytterligare en tre veckor, och ändå är man ett godt stycke från tibetanska gränsen. Jag hade ressällskap allt sedan Huai-luh med missionär Hunt och hans hustru, hvilka efter ett besök i England voro på väg till sitt arbetsfält i Kansuh d. v. s. provinsen väster om Shensi. Fru Hunt var just inte så stark; de långa resorna vecka efter vecka pröfvade hennes krafter rätt mycket.

(Forts.)

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1896

3. Årg. DECEMBER 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

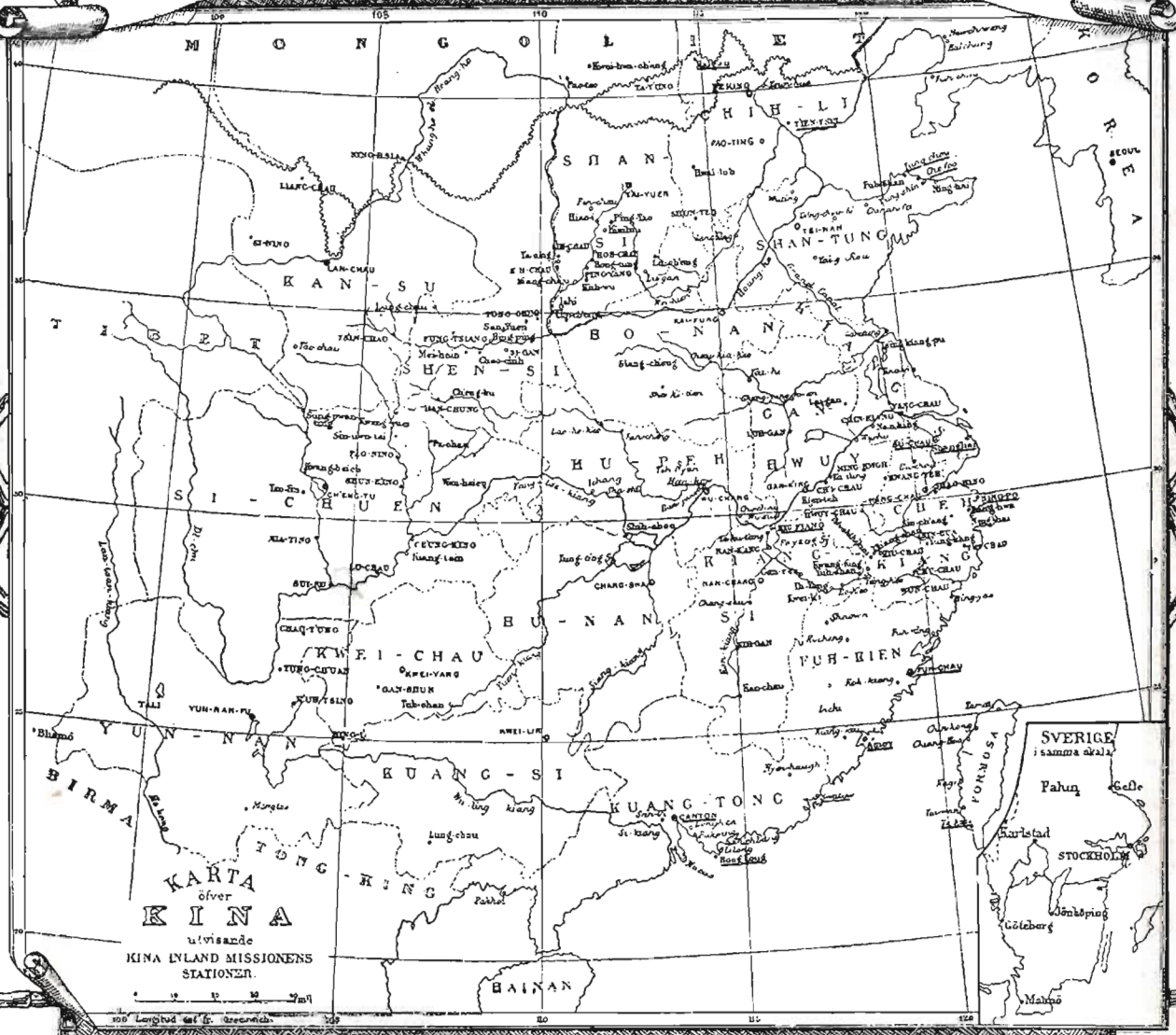

INNEHÅLL:

Redovisning. — Meddelanden från redaktionen. — Julljus. — Det förnämsta uti missionsarbetet. — Jultexter. — Kära missionsvänner. — Till Sveriges kristna unge män (med karta). — Hvarför kom du icke förr, du lärare? — Våra infödda medarbetare. — Frimodighet. — Britiska och utländska Bibelsällskapet. — Tjäders predikobanér (illustration med text). — Predikotält: Illustration. — Fru Ki. — En kinesisk mandarin med porträtt. — Resebref af G. A. Stålhammar. — Anteckningar. — Bönelista. — Änkekejsarinnan af Kina och missionärerna. — Anmälan.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor,* Tranås.
* H. DILLNER, *kapten,* Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare,* Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör,* Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.*

AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
669.	Onämnd Kallmora gen. A. D.	5:	—
670.	Fr. flickorna i Skärfsta folkskola till skolan i I-shi gen. E. G.	26:	89
671.	K. F. U. M:s missionskrets till O. Beinhoffs underhåll i Glasgow	200:	—
672.	Charlotta gen. E. B., Ödeshög	5:	31
673.	Fr. P. gen. dito dito	1:	—
674.	En missionsvän	10:	—
675.	Säby mfg gen. G. J., Mölarp, Tranås	85:	—
676.	Casimirsborgs syförening gen. P. T., Gamleby	30:	—
677.	Hillarps mfg.: En bukett försåld gen. A. P., Bjerrnum	21:	20
678.	Missionsäpplen gen. K. B.	5:	75
679.	A. Vth gen. E. F. W., Piteå	6:	—
680.	E. H. gen. dito	5:	—
681.	Från en sång- och missionsfest gen. I. K., Stockh.	36:	90
682.	H. L.	7:	—
683.	Okänd	1:	—
684.	G. R.	5:	—
685.	A. L., Ö. Korsberga	10:	78
686.	Fr H., sålda törnrosblad gen. E. S., Jönköping	6:	25
687.	Ett löfte åt Herren gen. dito	10:	—
688.	Från missionsvänner i Visby till M. Svenssons underh.	35:	—
689.	Kollekt i Huskvarna gen. N. O.	76:	67
690.	N. A. R., Sorsele	10:	—
691.	En br. i Sör-Romme gen C. D. T.	2:	—
692.	K. B. med fru	50:	—
693.	Waksala mfg gen. E. Ö.	44:	55
694.	Bexheda mfg gen. G. S.	38:	75
695.	A. L., Sollerbrunn	25:	—
696.	Cheng-tsis underhåll från Betels barnförening, Malmö gen. E. R.	45:	—
697.	T. E., Lunda	5:	—
698.	A. L. S., Åhagen	20:	—
699.	K. M. A.: halfårsbidrag för N. Fogelklou	400:	—
700.	Onämnd	8:	—
701.	F. M., Ställberg	10:	—
702.	Auktionsmedel i Åbyggeby gen. O. N.	34:	—
703.	Onämnd	3:	—
704.	Ungdomsföreningen i Grängesberg gen. A. P.	100:	—
705.	Insaml. i Hiarums skolhus d. 19/11 gen. A. B.	25:	—
706.	K. F. U. M:s missionskrets till E. O. Beinhoffs underhåll	100:	—
707.	K. F. U. M:s missionskrets till E. O. Beinhoffs underhåll	25:	—
708.	O. W., Oxie, till underhåll af en infödd evangelist	100:	—
709.	O. W., Oxie	2:	—
711.	W. C., Angelstad	10:	—
711.	Vänner i Partilled	30:	—
712.	Fr. H. F. gen. P. T., Gamleby	5:	05
713.	Fr. Z—n gen. dito	1:	—
714.	Från vänner i Bennebol gen. Kr. E.	15:	—
715.	Gen. Jönköpings mfg gen. K. P.	128:	—
716.	Missionsverksamheten bland barnen gen. dito	10:	—
717.	Vänner i Norrköping gen. L. H.	27:	50
718.	L. B.	11:	40
719.	Barnhemmet nr 5 gen. L. U.	2:	72
720.	P. G. P., Katrineholm, Borås	125:	—
721.	M. P. gen. E. B., Sollefteå	10:	—
	Summa kronor	2,012:	72

Med varmt tack till alla gifvare.

»Si, eder Gud! Si, Herren. Herren kommer med kraft, och hans arm är väldig. Si, hans lön är med honom och hans vedergällning framför honom. Han skall föda sin hjord såsom en herde, han skall församla lammen i sin famn och bära dem i sitt sköte.»

Torsdagen den 8:de vid försäljningen för S. M. K. på Landtbruksakademien, 43 Mäster Samuelsgatan, hålles andaktsstunder kl. 1/2 11 f. m. af pastor Hylander, kl. 1 midd. af missionär C. H. Tjäder och kl. 6 e. m. af patron J. Hedengren och missionär Helleberg.

Sång af patron J. Hedengren.

Gåfvor mottagas tacksamt å försäljningslokalen onsdagen den 7 mellan kl. 5 och 8 e. m.

Anmälan för 1899 se tidningens sista sida.

Troende unge män hänvisas till uppropet från missionär Aug. Berg (sid. 120).

Syskonen Rinman afreste från London den 17 nov. och äro nu ett godt stycke på väg till Kina.

Syskonen Sandberg och **Fredrika Hallin** väntas till Sverige i jan.

Sparbössor för »Svenska Missionen i Kina» erhållas gratis, då rekvisition därom insändes under missionens adress.

För 1898 utlämnade sparbössor för »Svenska Missionen i Kina» tömmas den 6:te nästkommande jan.

Sista halfåret af »*Sinims Land*» finnes häftadt hos Redaktionen till ett pris af 50 öre.

Julljus.

»Statt upp, var ljus! ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp öfver dig.«
Es. 60: 1.

Jesus sade: »Jag är världens ljus, den som följer mig, han skall icke vandra i mörkret, utan han skall hafva lifvets ljus«.
Joh. 8: 12.

Dunkel hvilar öfver folken,
Mörker täcker dal och höjd,
Hör, då ljuder änglasången:
»Si, jag bådar eder fröjd!»
Jesus-ljuset tänds för världen,
Glansen af Guds härlighet,
Morgonstjärnan, soluppgången,
Med sin skatt af salighet.

En förlossare han kommer, —
Dotter Zion räds ej då,
Han är **Gud**, *en evig* **Fader**,
Underlig *i* **råd** *också;*
Och en **Hjälte** *stark han föra*
Skall till seger fram din strid; —
Han är **Konung** *— fröjd hans rike,*
Och rättfärdighet och frid.

Det är **Jul**, *och ljusen brinna*
I den mörka vinterkväll,
Glimma i den armes koja,
Lysa i den rikes tjäll.
Se, från ljusen hän till **Ljuset**,
Kom och se »Guds salighet»!
Kom från gåfvorna till **Gåfvan**:
Syndares rättfärdighet.

Kom till **Ljuset**, *gif ditt hjärta,*
Gif din bön, din tro, ditt guld!
Låt dem renas i den glansen
Från allt stoft, allt svek, all skuld;
Kom till krubban, böj din vishet,
Släck dess ljus, det **skymmer** *här,*
Tänd ditt hjärta, tänd din ande
Vid Guds stora julljus där!

Hur det lyser ifrån krubban,
Ljuset är ju Jesus själf,
Du, som törstar efter klarhet,
Drick, ty här är lifvets älf;
Du, som hungrar efter kärlek,
Mätta dig med lifvets bröd!
Du, som vacklar, du, som stapplar,
O, låt **Barnet** *bli ditt stöd!*

Ljuset **lyser**, *— klart det gläntser —*
Fadershjärtat tände det,
Tände det i världens mörker,
Stora, djupa hemlighet!
Hän till alla folk och tider
Skall det ljusets stråle nå:
Att sin ende Son han utgaf,
Så har Herren älskat, så!

Ljuset **brinner** *— se, det flammar,*
Och den flamman är så röd,
Ty den näres af försoning,
Kors och lidande och död.
Låt det brinna i ditt hjärta,
Låt det brinna i ditt sinn,
Brinn i förbön, tro och ifver,
Brinn i kärlek, bed och brinn!

Ljuset **värmer**. *— Värm ditt hjärta!*
Värm se'n andra på din färd:
Dem, som frysa, dem, som kallnat,
Dem, som sakna hem och härd.
Bo invid Guds kärleks låga,
Smält din kyla vid dess sken!
Två uti dess helga ljusvåg
Dag från dag din ande ren!

Ljuset **tänder**. *— »Ljus i Herren»*
Lysa till Guds välbehag;
De, som visat andra vägen,
Skola stråla mest en dag.
Ja, **en** *härlighet har solen,*
Och en annan stjärnan har,
Men den skaparhand, dem tände,
Håller vekens gnista kvar.

Herrens ord, det lyser klarast,
Likt en fyr, i stormens brus,
Frukta ej, att det skall slockna,
Lampan är Guds sannings ljus.
Det skall brinna midt i natten,
Uti dödens skuggas dal.
Det skall lysa, det skall leda
Genom natt och död och kval.

Följ då Jesus, han är **ljuset**,
Hur den växlar se'n din stråt.
Han gått före, han är **vägen**,
Hän gör väg för dig — Framåt!

Han är ***sanningen*** *och* ***lifvet,***
Han ger ***lif,*** *och han ger* ***tro,***
Han ger ***korset,*** *han ger* ***kronan,***
Han är ***A,*** *och han är* ***O.***

Se på Jesus — Lef i ljuset,
Ty blott ***så*** *blir ögat klart. —*
Räds ej flamman, låt den bränna,
Då blir slagget uppenbart,
Men blott ***så*** *blir guldet luttradt*
Och hans egen prägel får,
Tills en dag fullkomligt helig
Du med fröjd på Zion står.

Målet, *ja, det är ju Sion,*
Paradisets sköna värld,
Ända dit skall ljuset lysa,
Vandrare, din pilgrimsfärd!
Nattens väkter skrida, lida
Kanske långsamt för ditt hopp,
Men det blir dock en gång morgon,
Salighetens dag går opp.

Se mot målet, bed och vaka,
Bida Herrens stora dag.
Fast han dröjer, skall han komma,
Komma efter Guds behag.
Hör du sången genom natten? —
Det är morgonvindens sus!
Ser du strimman där i öster? —
Det är evighetens ljus!

Komme Gud till oss ditt rike!
Komme det i världen vid!
Lyse ut från oss din kärlek,
I och öfver oss din frid!
Låt oss ***lefva,*** *låt oss* ***lida,***
Låt oss ***klarna*** *i ditt ljus,*
Tills vi skina såsom solen
Hemma i vår Faders hus!

H. M.

Det förnämsta uti missionsarbetet:

Kärlek. Om jag talade med människors och änglars tungor men icke hade kärlek, så vore jag en klingande malm eller en ljudande symbal. 1 Kor. 13: 1. Och han sade till honom för tredje gången: Simon, Jonas son, har du mig kär? Petrus vardt bedröfvad däröfver, att han för tredje gången sade till honom: har du mig kär? Och han sade till honom: Herre, du vet allting, du vet, att jag har dig kär. Jesus sade till honom. Föd mina får. Joh. 21: 17.

Tro. Och Jesus svarade och sade till dem: Hafven tro på Gud. Ty sannerligen säger jag eder: Hvilken som säger till detta berg: häf dig upp och kasta dig i hafvet, och som icke tviflar uti sitt hjärta utan tror, att det, han säger, skall ske, honom skall det ske allt det, han säger. Mark. 11: 22, 23.

Allt kan ske för den, som tror. Mark. 9: 23.

Bön. Elias var en människa af samma natur som vi, och i en bön bad han, att det icke skulle regna, och det regnade icke på jorden i tre år och sex månader. Och han bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden frambragte sin frukt. Jak. 5: 17, 18.

Och allt, hvad I bedjen i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må varda förhärligad i Sonen. Joh. 14: 13.

Låtom oss därför älska, tro och bedja!

Jultexter.

Ty ett barn är oss födt och en Son oss gifven, hvilkens herradöme är på hans axlar, och hvilkens namn är Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Es. 9: 6.

Ty ett barn är oss födt och en Son oss gifven. Om uppfyllelsen af detta härliga profetiska löfte läsa vi hos Lukas (kap. 2: 8—17): »Och i samma ängd voro några herdar ute på marken och höllo vakt om natten öfver sin hjord. Och se en Herrens ängel stod bredvid dem, och Herrens härlighet kringsken dem, och de vordo storligen förfärade; och ängeln sade till dem: Varen icke förfärade; ty se, jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket; ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett lindadt barn, liggande i en krubba. Och strax vardt med ängeln en mängd af den himmelska härskaran, hvilka lofvade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett godt behag. Och det begaf sig, att när änglarna hade farit ifrån dem upp i himmelen, sade herdarne emellan sig: Låtom oss nu gå fram till Betlehem och se detta, som har skett, och hvilket Herren har kungjort för oss. Och de gingo hasteligen och funno Maria och Josef och barnet, som låg i krubban. Och när de hade sett det, kungjorde de, hvad som hade blifvit dem sagdt om detta barn.»

»Då nu barnen hafva kött och blod, blef han ock desslikes däraf delaktig, på det han genom döden skulle tillintetgöra den, som hade döden i sitt våld, det är djäfvulen, och på det att han skulle göra dem fria, som hela sitt lif igenom af fruktan för döden måste vara trälar.» Ebr. 2: 14, 15.

»Då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född af kvinna, född under lagen, på det han skulle friköpa dem, som voro under lagen, att vi skulle få barnaskapet! Gal. 4: 4, 5.

Hvilkens herradöme är uppå hans axlar. »Ditt rike är ett rike för alla evigheter, och ditt herradöme varar ifrån släkte till släkte.» Ps. 145: 13.

»Och han skall tala frid till folken, och hans herradöme skall räcka från haf till haf och ifrån älfven intill jordens ändar.» Zak. 9: 10.

»Och jag skall lägga nyckeln till Davids hus på hans axlar, och han skall öppna och ingen vara, som tillsluter, och han skall tillsluta och ingen vara, som öppnar.» Es. 22: 22.

»Och, då han har funnit det (fåret), lägger han det på sina axlar med glädje.» Luk. 15: 5.

»Må han af Herren älskad i trygghet få bo hos honom, som öfverskyggar honom dagen om, och bo emellan hans axlar.» 5 Mos. 33: 12.

»I sin kärlek och sin huldhet förlossade han dem och upptog dem och bar dem i alla forntidens dagar.» Es. 63: 9.

Och hvilkens namn är Underlig. »Underbar så heter jag.» Dom. 13: 18.

»Ty du har gjort under.» Es. 25: 1. »Underbara äro dina verk.» Ps. 139: 14.

»Herren leder dem, han kär hafver, underligen.» Ps. 4: 4.

Råd. »Stor i råd och mäktig i gärningar, hvilkens ögon stå öppna öfver alla människobarns vägar, att du skall gifva hvarjom och enom efter hans vägar och efter hans gärningar.» Jer. 32: 19.

»Jag vill råda dig.» Ps. 32: 8.

»Jag vill lofva Herren, den mig råd gifvit hafver.» Ps. 16: 7.

»Han är underbar i råd, stor i vishet.» Es. 28: 29.

»Led du mig i ditt råd och upptag mig på sistone med ära.» Ps. 73: 24

Stark Gud. »Herren den starke Gud, Herren den starke Gud, han vet det.» Jos. 22: 22. »Det är Herren stark och mäktig, Herren mäktig i strid.» Ps. 24: 8.

»Vet du ej, och har du ej hört, att Herren är en evig Gud, som har skapat jordens ända, som icke tröttnar och icke mattas, hvilkens förstånd är outgrundligt, som gifver kraft åt den trötte och stor styrka åt den maktlöse.» Es. 40: 28, 29.

»Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden.» Matt. 28: 18.

Evig Fader. »Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder.» Joh. 14: 18.

»Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem, som fruktar honom.» Ps. 103: 13.

Fridsfurste. »Spiran skall icke vika ifrån Juda eller härskarestafven från hans fötter, till dess Fridsfursten kommer, och honom skola folken hörsamma.» 1 Mos 49: 10.

»På storheten af hans herradöme och på friden skall ingen ände vara etc.» Es. 9: 7.

»I hans dagar blomstre den rättfärdige och stor frid så långt månen skiner.» Ps. 72: 7.

»Han talar frid till sitt folk och till sina fromma.» Ps. 85: 9.

»Frid efterlämnar jag åt eder, min frid gifver jag eder.» Joh. 14: 27.

»Frid vare eder!» Joh. 2: 21.

* * *

»Men Gud vare tack för hans outsägliga gåfva!» 2 Kor. 9: 15.

»Guds gåfva är evigt lif i Jesus Kristus, vår Herre.» Rom. 6: 23.

Gåfvan är för *alla*, ja, för *alla folk* och *släkten* och *tungomål.* »Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende Son, på det att hvar och en som tror på honom icke må förgås, utan hafva evigt lif». Joh. 3: 16.

»Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss alla ting med honom.» Rom. 8: 32.

Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett godt behag.

Kära missionsvänner!

»Låtom oss gå fram för hans ansikte med tacksägelse».

Under det år, som nu snart nalkas sitt slut, har Herren låtit sin rika välsignelse hvila öfver vår mission. Vi hafva i sanning så mycket att tacka honom för.

Våra älskade arbetare ute på fältet hafva i allmänhet åtnjutit en god hälsa — likväl hafva några i och för nödig hvila behöft återvända till hemlandet —, nya dörrar hafva öppnats för evangelium, och icke så få själar hafva genom tron på Guds Son, vår högtlofvade Frälsare och store öfverstepräst, blifvit upptagna i församlingarna.

I alla de tre provinser, som vårt fält omfattar, hafva dop ägt rum. Under det första halfåret döptes 24 personer — om några döptes vid höstmötet i Üin-ch'eng, veta vi ännu icke. Sökarnes antal har äfven betydligt ökats, och skolarbetet och evangelistverksamheten hafva äfven åtföljts af välsignelse. Icke heller hafva syskonen varit hindrade i arbetet genom några oroligheter. Allt har varit stilla, om än stundom svåra rykten varit i omlopp. Icke ett hår har krökts på deras hufvuden. Medel hafva äfven influtit, så att missionärerna ej behöft lida brist, och det har äfven räckt till hemresan för dem, som behöft hvila. I hemlandet har Herren uppväckt några nya vänner att hjälpa till. Flere äro villiga att gå ut, och andra vilja understödja dem, som gå. För allt skall Gud hafva äran, låtom oss därför komma för hans ansikte med tacksägelse.

Ett varmt tack må ock uttalas till dem, som i ett eller annat afseende främjat verket ute och hemma. Herren skall säga, då han uppteckna folken: *Denne är född där.* Och de skola sjunga och spela: *Alla mina källor äro uti dig.* Att själar på vårt fält blifvit födda till medborgare i det Jerusalem, som är ofvanefter, är då icke detta en välsignad lön för alla, som hjälpt till i arbetet? Hvilken outsäglig fröjd, då kärfvarna skola bärgas in!

Till Sveriges kristne, unge män!

»De behöfva icke gå bort; gifven I dem att äta!»

Det var missionspredikan i den gamla domkyrkan. Med gripande allvar skildrade församlingens pastor hedningarnas andliga nöd och lade sina åhörare på hjärtat, att likt Herren Jesus »varkunna sig öfver dem» och räcka dem lifvets bröd.

Här och där hördes en snyftning, men i de flestas hjärtan var begreppet »hednamission» något abstrakt. Så kom den sedvanliga kollekten för »missionen bland icke kristna folk», och 5- och 10-öringar, blandade med några 1 kronor, nedlades i offerbäckenet. Hvar och en gick hem till sitt. Man hade uppfyllt sin plikt och kom antagligen ej att ägna missionen någon tanke förrän om ytterligare ett år, då den sedvanliga missionspredikan ånyo skall hållas. »Gifven *I* dem att äta!» Dessa ord, som en gång uttalades i ödemarken och af vinden fördes öfver Genesarets sjö, ljödo nu blott likt en sakta bortdöende klockton.

* * *

Åter var det missionspredikan i staden. Denna gång var templet fylldt af åhörare och intresset synbarligen större, än annars brukar vara fallet. Orsaken därtill var, att en från missionsfältet återvänd missionär uppträdde och predikade. Hans text var: »De behöfva icke gå bort; gifven I dem att äta». Efter att först i lilliga drag hafva målat tillståndet i hednavärlden, sådant, han med egna ögon sett det, framhöll han sedermera, hurusom dessa, som voro »såsom får, som icke hafva någon herde», *ej behöfva* gå bort, bort i ödemarken för att dö, in i evigheten utan att hafva hört om frälsningen i Jesus. »Jag går nu tillbaka till mitt arbetsfält för att ensam bland millioner odödliga människosjälar återupptaga mitt arbete. Dödsrikets portar stå öppna och genom desamma strömma minst tjugu själar i minuten. Huru många af dem känna Kristus? »De *behöfva* ej gå bort; gifven *I* dem att äta!» Ögonblicket var gripande. »Gifven *I* dem att äta! Gifven *I* dem att äta!» *Malmen* var oskadad, det behöfdes blott en hand för att sätta klockorna i rörelse.

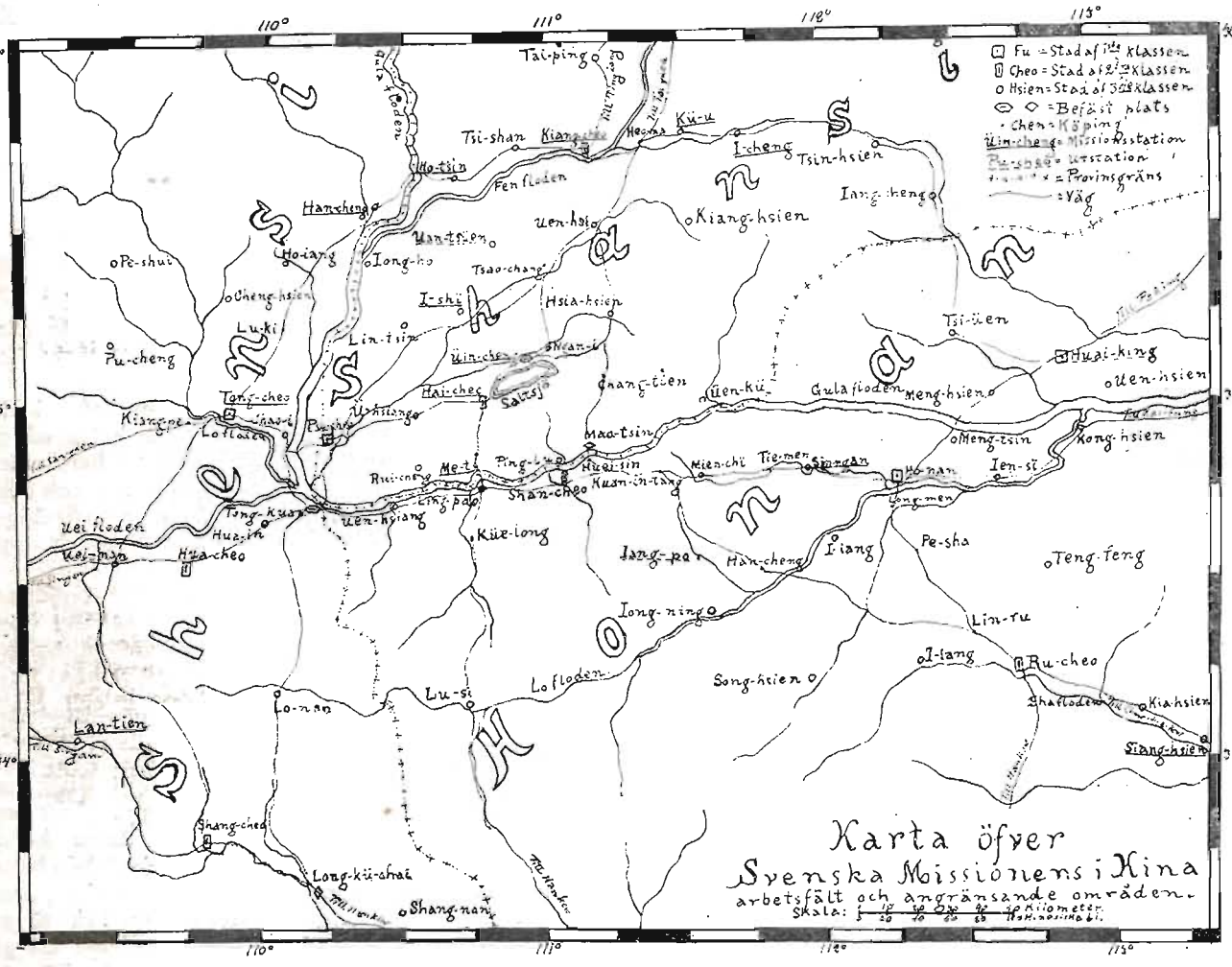

Men åter höres klockorna ringa och det häftigare än tillförene.

Bland dem, som denna gång sätta dem i rörelse, befinna sig medlemmarna af »Svenska Missionen i Kina.» Ty har ej Herren sagt: »På dina murar, o Jerusalem, har jag

uppsatt väktare: de skola icke tiga, hvarken dag eller natt. I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro! Och lämnen honom ingen ro, förrän han har beredt oeh gjort Jerusalem till ett lof på jorden». Es. 62: 6, 7. Vi vända oss särskildt denna gång till eder, bröder!

Vårt behof af ledare, af banbrytare, af evangelister är skriande. I *kunnen* fylla det! Viljen I? En hastig öfverblick af vårt stora arbetsfält skall helt visst tala bättre än många ord. Vårt fält omfattar inom sig delar af de tre provinserna Shan-si, Shen-si och Ho-nan, nämligen sydvästra delen af Ho-nan och den del af Shen-si, som ligger vid gula flodens krökning.

Låtom oss då gå till Shan-si och se, huru förhållandena där gestalta sig. Prefekturstaden *Pu-cheo-fu* styr under sig följande städer: Iong-chi, Ü-hsiang, Lin-chin, Yong-ho, I-shï och Uan-shüan. Af dessa städer sakna alla missionärer så när som I-shï.

Därnäst kommer *Hai-cheo* med de under sig lydande städerna: Rui-ch'eng, Ping-liu, Ngan-I och Hsia-hsien. *Üin-ch'eng*, vår missions hufvudsäte, hvarest ett regeringens saltverk finnes och mandarin af Tao-tai's-rang, köpingen *Mei-ti* och Hai-cheo hafva missionärer.

Därefter komma vi till provinsen Shen-si med prefekturstaden *Tong-cheo-fu*, som styr följande städer: Ta-li, Ho-iang, Han-ch'eng, Cheng-hsien, Peh-shui, Pu-cheng, Hua-cheo, Hua-in, Tong-kuan, Chao-I, samt den under Si-ngan-fu lydande staden Uei-nan. Af dessa hafva endast Tong-cheo och Han-ch'eng missionärer.

Ännu större är behofvet i Ho-nan! Prefekturstaden *Ho-nan-fu* styr städerna: Lo-iang, Sin-ngan, Yong-ning, Kong-hsien, Ien-sï, Meng-tsin, I-iang, Song-hsien, Tong-feng och Mien-chïh, och *Shan-cheo* — stad af andra ordningen — styr Ling-pao.

*Alla dessa städer sakna missionärer!** Med våra otillräckliga krafter göra vi, hvad vi kunna, men på flera ställen bedja många, åter och åter, att vi snart måtte upptaga regelbunden verksamhet bland dem.

Ki Uen-hsioh, som för 7 år sedan vandrade från Ho-nan till Shen-si för att få en »pastor», har ännu ej fått sin bön uppfylld. Så till vida är han hulpen, att vi i Sin-ngan förhyrt hus, och periodiska besök med dock allt för lång tids mellanrum företagas dit. Hans hustru har ock vistats några månader i Shan-si i och för undervisning, och hans son går i skola i Üin-ch'eng. I Yong-ning fingo vi i år döpa 16 personer, och flera »forskare i läran» finnas, men *hvem* skall »gifva dem att äta?» Just *nu* skulle vi behöfva upptaga arbete i följande städer: I Shan-si: i Uan-chüen, Iong-ho och Rui-cheng, i Shensi: i Pu-cheng, Ho-iang och Uei-nan och i Ho-nan: i Ho-nan-fu, Sin-ngan och Yong-ning.

Hundratals köpingar, tusentals byar och flera millioner människor *kunde* nu nås med evangelium, vore blott våra krafter tillräckliga.

På våra gamla stationer är antalet af bröder otillräckligt. Flera af oss, som nu varit ute i 7 till 8 år, behöfva snart resa hem och hvila men kunna ej tänka därpå, ty inga finnas, som kunna upptaga arbetet, då vi nödgas lämna det. Dessutom växer arbetet för hvarje år, under det att våra kropps- och själskrafter aftaga. Tager man så i betraktande, att missionsstationsarbetet ej gärna öfverlämnas åt någon, som ej varit ute minst tre år, så gör detta faktum vårt upprop så mycket mera befogadt. Men skälen kunna vara nog. Redan förlidet år samtalade vi om att vädja till eder, men fruktade att gå Herren i förväg.

Saken är viktig, och utan tydlig inre kallelse bör ingen slå in på en dylik »bana». Men förvisso har Herren kallat någon af eder, hvars ögon falla på dessa rader.

Månne icke just detta är kallelsen, du väntat på! Vi hafva utgått från eder krets. Likt eder betraktade vi ock en gång på afstånd hedningarnas nöd, till dess vi funno Jesu befallning: »Gån!» vara uttalat till oss. Nu hafva vi med egna ögon sett och veta, hvad vi begära. Den glädje, som vi erfara i arbetet, förbittras så mycket vid tanken på hvad som återstår att göra.

Må Guds välsignelse åtföljа vårt svaga rop! Gör, du broder, som Hiskia: »framlägg denna skrifvelse för Herrens ansikte». 2 Kon. 19: 14. Och sänder Herren dig som vingårdsman till sin myckna skörd, o, hvad kan du högre eftersträfva?

Hans: »Väl, du gode och trogne tjänare!» skall då en dag ljufligt ljuda dig till mötes.

August Berg.

* Från nu uppräknade 39 städer böra namnen på trenne (Pu-cheo-fu, Tong-cheo-fu och Ho-nan-fu) frånräknas, emedan de i verkligheten representera de under dem lydande städerna Iong-chi, Ta-li och Lo-iang. En prefekturstad har således två namn. Återstår likväl 36 städer.

Hvarför kom du icke förr, du lärare?

En fattig, hednisk kvinna på Söderhafsöarne har med det svaga och likväl starka ljudet af sina jämmerrop talat till våra samveten och gifvit oss en varnande påminnelse om de frågor, som en gång på den stora räkenskapsdagen, ja, väl långt förut komma att ljuda i våra samveten. En lärare, som blifvit dit utsänd att predika evangelium, hade tillika inrättat en skola, och, då han efter en tids undervisning höll ett förhör med barnen i denna skola, hvarvid äfven en skara äldre människor var närvarande, så såg han en kvinna, som grät och jämrade sig. Hvarför gråter du? frågade han. Jag gråter för mina barn. — Hvar äro de? — De äro döda. — Huru dogo de? — Jag dödade dem. — Huru många? — Sjutton. — På hvad sätt dödade du dem? — Jag slog sönder deras hufvuden med en sten på afgudens altare, ty våra präster lärde oss, att afguden ville hafva det mjuka i hufvudet till föda, men nu — och nu jämrade sig kvinnan ännu förskräckligare —, nu hör jag, hvad dessa barnen hafva lärt, nu ser jag, huru glada de äro, ty de hafva lärt känna en god barnavän i himmelen, som du talar om, och de lefva och äro lyckliga, och deras mödrar äro lyckliga! Hvarför kom du icke förr, du lärare, och sade oss allt detta? Då hade jag kunnat hafva mina barn i behåll, lefvande och glada, såsom dessa äro och vara en lycklig moder. Nu äro de borta! Jag är ensam och en mörderska — hvarföre kom du icke förr och sade oss allt detta?

Ja — hvad skulle denne läraren svara? Han måste ju med smärta bekänna, huru illa det var, att kristenheten så länge försummat att sända lärare till hedningarna; och vi? — ja, låtom oss nu bekänna inför

Herren, huru illa det är, att icke många utgå såsom lärare till hedningarne, att vi icke tänka på hedningarna i allmän bön och förbön, och att vi icke göra allt hvad göras kan, för att utsända såsom lärare till hedningarne alla, som därtill finnas villiga och dugliga, så att ibland jordens folk måtte blifva förlossning ifrån den andliga fångenskapen, hungersnöden och döden, och folken i det stället blifva delaktiga af evangelii ljus och lif och frid och ett ymnigt förråd af andliga rikedomar och himmelska skatter i Kristus Jesus. Låtom oss därför genom nåden göra allt, hvad möjligen kan göras, för att med förbön, bidrag och arbete på allt möjligt lofligt sätt understödja missionsverket, hvars ändamål är att sprida evangelii glada budskap ibland jordens folk, på det de må blifva upplysta och befriade från sin stora, andliga nöd, så att de snart må kunna med glädje sjunga om seger i de rättfärdigas hyddor. Gud vår Gud välsigne oss, och all varlden frukte Herren!

P. Fjellstedt.

Våra infödde medarbetare.

Evangelisten Chang (uttalas Tjang) — Folkes trogne medhjälpare allt från missionens början — blef omvänd för omkring 20 år sedan. Första gången, han hörde evangelium, var från en utländsk missionärs läppar under predikan på en marknad. Då Folke år 1888 började arbetet i Üin-ch'eng, hade Chang redan hyrt honom ett hus och var honom på allt sätt behjälplig. Efter denna tid voro dessa bröder mycket ute och reste tillsammans, förberedande öppnandet af nya platser såsom missionsstationer. År 1890 förenade jag mig med dem i arbetet, och år 1891 förstärktes våra krafter genom bröderna Bergs och Hahnes ankomst upp till fältet. Kort härpå öppnades stationerna *San-üen* och *Tong-cheo*. Under dessa ofta kritiska tider var Chang en utmärkt rådgifvare och till stor hjälp i evangelium. Stationen San-üen blefvo vi sedan ledda att öfverlämna till annat missionssällskap, som gjorde anspråk därpå. Ungefär vid denna tid blef Chang dragen från den enfaldiga troheten mot Kristus genom att komma i beröring med några personer, som menade, att inhämtandet af boklig bildning vore viktigare än evangelii enkla predikan. För närvarande är vår broder åter Herren närmare, men den store vingårdsmannen har måst använda knifven. För två år sedan tog Gud hem till sig hans äldste son, en mycket förhoppningsfull troende yngling om femton år, och fadren sörjde honom djupt. Changs tanke hade varit att låta sonen få utbildning vid en af de amerikansk-kinesiska högskolorna vid kusten för att sedan såsom mandarin kunna bekläda något ämbete. Tidigare hade han dock allaredan gifvit sonen till Gud att tjäna i evangelium. Nu tog Herren hem hans älskade barn undan all denna världens nöd och sorg — för att, såsom vi tro, föra fadern närmare sig själf. Läs Es. 57, 1 v.

Bedjen mycket för denne broder! Han är en af de mest ärliga och pålitliga af alla våra medarbetare, mycket begåfvad och skicklig i att sköta alla slags affärer. Nästan alltid vid husköp och nya stationers öppnande bedja vi honom hjälpa till, och har han visat sig väl vuxen sådana värf. Då Folke köpte missionens hus i Üin-ch'eng, var Chang den ende, han kunde få hjälp af, och han skulle säkert blifvit mera bedragen, än hvad han blef, hade ej Chang haft sin hand med i saken. För oss utländingar är det nära nog en omöjlighet att i Kina köpa eller hyra hus utan att på ett eller annat sätt blifva öfverlistade af kineserna, obekanta som vi äro med satans djupheter i deras hjärtan. Chang har ännu i lifvet en dotter om 19 år och tre minderåriga söner, som han alla helgat åt Gud för hans tjänst. Bedjen alltså, dyra vänner, för denne broder, att han måtte stå fast i Herren under de många frestelser, som möta honom liksom alla de infödda troende i Kina, och att han må blifva till ännu större välsignelse i arbetet därute under dagar, som komma! Changs omkr. 40-åriga hustru är en särdeles duglig och förståndig kvinna men hyser kanske för höga tankar om sig själf. Låtom oss äfven bedja om den nåd, som hon har behof af. Hon har också varit troende under många år och tidtals arbetat bland syskonen i Üin-ch'eng som bibelkvinna.

* * *

Fann är en kinesisk lärd, mycket beläst inom skilda områden och särskildt inom juridikens. Under sin otrostid var hans förnämsta sysselsättning — utom att föra rättegångar åt andra — att resa mellan de olika examensorterna och efter öfverenskommelse om ersättning af studentkandidaterna för dessas räkning skrifva och till dem insmuggla uppsatser öfver de ämnen, i hvilka de tenterade. Lyckades det en sådan kandidat att taga sin grad, erhöll alltid Fann en grundlig summa penningar. Detta sätt att bedraga de kejserliga examinatorerna är mycket vanligt i Kina, och man får ofta höra berättas, att »läraren, herr den och den, tog sin grad genom att köpa annan persons kria».

Evangelium hörde Fann för första gången i dec. 1891 i staden Tong-cheo (uttales Tång-tjåo), då evangelisten Chang under pågående examen predikade för de studerande. Vår vän blef genast fattad af sanningen, och då han själf under många år ej tillbedt afgudar utan till och med skrifvit emot afguderiet, syntes honom denna nya lära mycket rimlig. Han lånade nu kristliga böcker, flera hvarje gång, hvilkas innehåll han liksom slukade, läsande äfven under nätterna. Men, som Chang vid detta tillfälle icke undervisade honom om bönen, gick han under de år, hvilka nu följde innan omvändelsen, utan att hafva direkt anropat Gud om frälsning. Efter omkring tre år, då Fann en gång uppehöll sig i staden Tong-cheo (hans födelseort är belägen 5 sv. mil nordväst om denna stad), behöfde missionär Sandberg anställa en lärare i kinesiska språket, och Fann mottog anbudet. Sedan den tiden har han lärt mer och mer af Guds väg. Då predikanten Franson år 1895 hade möten i staden Si-ngan (prov. Shensi), begärde Fann förböner, och bådo vi med honom bland andra. Då jag sedan från ett närgränsande rum på gården hörde folket återvända från kapellet, undföll det Fann helt ofrivilligt: »i sanning jag känner mig lätt om hjärtat och lycklig».

På våren 1897 döptes han i Tong-cheo, hvars församling han tillhör. Som författare äger Fann stor begåfning. Ständigt ser man honom ifrigt sysselsatt vid skrifbordet, och från hans penna har redan utgått flera förstklassiga litterära alster — jämte smärre skrifter och sånger — särskildt bemötande den lärda klassens invändningar mot

kristendomen. Men vår broder har mycket svårt att sänka sig ned till folkets ståndpunkt, och äfvenså att för de olärda förklara evangelium och i tålamod åhöra och bemöta deras invändningar. Låtom oss utbedja äfven denna nåd för hans räkning. I sitt dagliga lif är han punktlig, samvetsgrann och hjälpsam. Hans hustru, som också är en kristen, arbetade någon tid som bibelkvinna hos syskonen i Tong-cheo. Hon börjar nu bli gammal och skröplig och är kanske ej så helhjärtad inför Herren som hennes man.

Då Fann redan under många år före sin omvändelse icke tillbedt afgudar, hade hans, nu vuxne, son äfven insupit denna åsikt. Och då han vid ett tillfälle gick förbi ett af byns tempel, gick han därin och slog utan vidare af hufvudet på en af gudomligheterna för att sålunda visa sitt förakt för alla afgudar. Endast fadrens rykte såsom skicklig advokat afhöll byns hufvudmän från att anklaga sonen inför rätta och få honom straffad. Fann, som förr till och med vågade anklaga mandariner och vann i mål mot dessa, är sig nu mycket olik. Och då han, såsom vi torde påminna oss, för något år sedan genom borgmästarens i Tong-cheo illvilja och fiendskap blef orättvist beröfvad sin litterära grad, bar han detta slag med stilla undergifvenhet för Jesu skull. Låtom oss nu bedja Herren, att de sista åren af den käre broderns lif (han är nu närmare 70 år än 60) må blifva än mera uppfyllda af Jesus och gjorda än mera fruktbärande för Guds rike!

* * *

Kao, evangelist, (hans namn uttalas som det stafvas) en rödblommig och ofördärfvad ung landtman mellan 20 och 30 år hörde ordets predikan vid samma tillfälle som Fann. Hans hem är beläget strax utanför staden Tong-cheo. Jag minnes ännu mycket väl, huru han, vid det kinesiska nyåret 1892 kom och gjorde sin nyårsuppvaktning — efter den sedvanliga hälsningen med händerna följer ett knäfall med bugning, då kinesen nästan vidrör marken med pannan —. Vid detta tillfälle sökte vi ytterligare förklara sanningen för honom, och han var närvarande vid flera andaktsstunder på den då nyöppnade missionsstationen. Men plötsligen syntes han ej mera till. Orsakerna fingo vi veta först efteråt. De ledande i byn hotade att slå sönder hans ben och drifva bort hela hans familj, därest han vidare hade något umgänge med de »västerländska barbarerna och deras usla lära». Svärmodern hade på samma gång i vredesmod öfver att han »följt de utländska djäflarnas lära och dragit vanära öfver sina förfäder», brännt upp alla de böcker, han mottagit af oss. Efter denna tid besökte jag hans by tre särskilda gånger för att söka få ett samtal med honom, men hvarje gång biefvo min tjänare och jag afsnästa med: »han är ej hemma» eller »han har just gått ut», och så förgingo omkring fyra år. Under denna tid upphörde vi aldrig att bedja för hans frälsning, och särskildt vid konferensen på våren 1895 förenade vi missionärer oss alla som en man och bestormade Gud i bön om hans själ, och ej lång tid därefter fick han också mod att öppet träda fram och bekänna Herren Jesu namn. Jag kan ej beskrifva, huru glad och tacksam till Gud jag kände mig, då underrättelsen kom från Tong-cheo om hans frälsning. Prisen och tacken med oss Herren, som allena underbara ting gör på jorden. Kao är nu en af syskonens i Tong-cheo mest hängifne och trogne medarbetare i evangelium. Svärmodern, fru Uang (uttalas Oang), som förut förföljde honom, är också Herrens, och till stor hjälp i arbetet som bibelkvinna. Äfven Kaos unga hustru är frälst och lycklig i tron på Jesus. Bedjen nu, älskade missionsvänner, att denne broder ej måtte bli uppblåst och få höga tankar om sig själf utan växa i nåden och vår Herre Jesu Kristi kunskap, fullbordande helgelsen i Guds räddhåga.

Hoppas framdeles få berätta något om de öfriga bland våra kära medarbetare för sanningen.

Eder för kinesernas frälsning bedjande

C. Henrik Tjäder.

Frimodighet. Gud har icke gifvit oss träldomens och försagdhetens ande utan barnaskapets, kraftens, kärlekens och tuktens, d. ä. *frimodighetens ande:* Rom. 8: 15, 2 Tit. 1: 7.

Grunden och källan till vår frimodighet är

1) Jesu blod: Ebr. 10: 19; 2) Jesu höghet och barmhärtighet såsom vår öfverstepräst: Ebr. 4: 14—16.

Frimodighet är en Andens gåfva:

Apg. 4: 31, som vinnes genom 1) bön: Apg. 4: 29; 2) tro: Ef. 3: 12; 3) trohet: 2 Kor. 7: 4; 1 Tit. 3: 13; 1 Joh. 3: 21; 4) åtnjutande af förbön: Ef. 6: 19; 5) att vara med Jesus: Apg. 4: 13.

Frimodigheten bibehålles i alla lägen

genom 1) kamp: Ebr. 10: 35; 2) trängtan: Fil. 1: 20; 3) förblifvande i Jesus: 1 Joh. 2: 28.

Vi behöfva frimodighet

1) för vår egen räkning: Ebr. 4: 16, 10: 19; 2) för Herrens tjänst, så att vi kunna a) vittna om honom: Apg. 4: 31, 28, 30; Ef. 6: 19, 1 Tess. 2: 2 och b) lida för Honom: Fil. 1: 20.

Frimodigheten medför

1) i tiden bönhörelse: 1 Joh. 3: 21; 2) i domen frälsning: 1 Joh. 4: 17; 3) i evigheten Jesu inneboende i oss: Ebr. 3: 6 och stor lön: Ebr. 10: 35.

Brittiska och utländska bibelsällskapet. För någon månad sedan firade detta bibelsällskap sin 94 årsfest i Exeter Hall i London. I mötet deltogo framstående personer af olika samfund från statskyrklige till så kallade Plymoutbröder och kväkare. Det är en skön och upplyftande syn att se Herrens lärjungar från olika grupper vara ett hjärta och en själ, alla inspirerade af samma ande, verkande för samma mål, Guds ords spridning bland folken. Från den årsberättelse, som upplästes, må meddelas några af de viktigaste uppgifterna. 600 bibelkolportörer hafva arbetat i sällskapets tjänst i utlandet och spridt öfver 1,000,000 biblar eller delar däraf. 500 infödda bibelkvinnor i förening med 30 missionssällskap hafva erhållit understöd.

Spridningen af biblar eller delar däraf steg till 4,387,000, hvilket utgör 600,000 mer än året förut.

Sedan sitt bildande 1804 har sällskapet utgifvit öfver 155,000,000 biblar, nya testamenten eller delar af bibeln på 340 språk. Inkomsterna under året stego till 227,000 och utgifterna till 221,000 pund sterling.

Bland särskildt glädjande meddelanden må nämnas, att öfver 550,000 ex. blifvit spridda i Ryssland på öfver 50 språk, omkring 500,000 ex. i Indien trots hungersnöd, pest och krig och i Kina 500,000 ex., omkring 200,000 mer än året förut. Dessa underrättelser äro i sanning uppmuntrande för Guds ords vänner. Es. 55: 10.

Predikobanér.

Ofvanstående bild återger missionär C. H. Tjäders predikobanér, ett textadt tygstycke, som han för med sig på sina resor i Kina och använder vid ordets predikan så väl inomhus som ute i det fria.

De sex stora skriftecknen på öfversta raden betyda (lästa från höger till vänster):

tao	schöng	jin	fo	tsiang	Hschuän
lära	heliga	budskapets	det glada	predika och	Utbreda
6	5	4	3	2	1

De tio skriftecknen på nästa långa rad betyda:

ren	tsuei	tsio	tjöng	uei	schï	tsiang	so	ie	tjo
människor	syndiga	frälsa och	rädda	för att	världen	kom ned till	-sus	Je-	Herren
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1

I midten under den andra raden äro de tio Guds bud textade i tio rader uppifrån och ned. På hvardera sidan om dessa är en god traktat. Den till höger handlar om hvem Jesus är. Han är ej någon af västerns fordne filosofer eller vise, lik Confucius, utan den lefvande Gudens ende Son, som blifvit människa och genom sitt försoningslidande och sin död beredt den enda väg, som gifves till människornas frälsning. Traktaten på vänstra sidan afhandlar, hvem den sanne Guden är i motsats till afgudarna; att tillbedjandet af honom ej består i bugningar, under det man bränner rökelse och papper eller offrar får och svin, utan måste ske »i ande och sanning», sedan man »ändrat sitt sinne» och genom Jesu förtjänst mottagit tillgift af Gud för alla sina synder o. s. v.

Detta tygstycke har visat sig vara till stor hjälp på marknader och i det stora tältet. I det fria upphänges det på tvänne spikar, som inslås i närmaste mur eller vägg, och efter en sång börjar man tala till dem, som samlats. På detta sätt får det glada budskapet inträde både genom öga och öra. Många kineser förtryter det, att vi säga »Je-so» (Jesus) är sann Gud och den ende Frälsaren, emedan därigenom deras egen store filosof Konfucius, hvilken kineserna ära och dyrka nästan såsom en af deras gudar, måste träda i bakgrunden. Isynnerhet är det herrar studerande, som uppretas häröfver och ofta söka uppvigla folket emot oss. »Se denne är satt . . till ett tecken, som

Predikotält.

varder motsagdt» Luk. 2: 34. *Vi behöfva förbön och åter förbön;* låtom oss strida på knä, *»ty vi hafva icke strid emot kött och blod utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarne i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Tagen därföre hela Guds vapenrustning, att I mån kunna motstå i den onda dagen, allting väl uträtta och blifva bestandande.* C. H. T.

Fru Ki.

Några anteckningar ur vår tjänarinnas lif.

Fru Ki är nu nära femtio år. Hon föddes i Kina i provinsen Hu-peh af välmående föräldrar — fadern hade silkeshandel — och kallades »Äpple», emedan hon kom till världen vid den tid, äpplena började mogna. Då hon var omkring 13 år, dog modern, och nu fick »Äpple» öfvertaga faderns stora hushåll. Välståndet i hemmet började aftaga, och snart voro de fattiga. Detta tillskrifver hon faderns orättrådighet. »Hvad orätt fås med sorg förgås», säger ordspråket, så mycket förstår hedningen ock. Vid aderton års ålder blef »Äpple» gift med en ung man från en närgränsande by. Han hade till yrke att göra papperssaker, såsom hästar och vagnar, hus, likkistöfverdrag o. d., att brännas vid begrafningar den döde till godo, som det tros. Hos mannens föräldrar, där de nygifta bodde, hade den unga hustrun det efter vanligheten mycket svårt och detta ännu mer, emedan hon förlorat sin syn och således ej kunde arbeta obehindradt. I tre år var hon fullkomligt blind. Då fick fadern veta, att en munk, som uppehöll sig på ett aflägset heligt berg, kunde bota blinda. Han begaf sig dit och fick medicin, som öppnade hennes ögon.

Åt fru Ki och hennes man föddes först en dotter, och, då i regeln en flicka ej dödas, om hon är *föstfödd*, fick barnet lefva. Därefter föddes dem en son, men han dog snart till stor sorg för dem alla. Nu började en rad af flickor, fem stycken, hvilka alla dränktes af modern vid födelsen. Mannen förebrådde alltid sin hustru, sägande, att hon kränkte sitt samvete, men hon brydde sig ej därom. Slutligen fingo de åter en son, och nu var glädjen obeskriflig. Han kallades »Uan-kien», tiotusen guldstycken, och blef mycket bortklemad af föräldrar och släktingar. Ännu en son gafs dem, som fick namnet »Uan-ling», tiotusen år.

Någon tid därefter utvandrade föräldrarna till provinsen Shan-si. Familjen hade betydligt ökats genom de yngre brödernas giftermål, och egendomen lämnade ej tillräcklig afkastning för dem alla. De bosatte sig i staden Nieh-Keo ej långt från Kü-uh, och där bodde de åtskilliga år, under hvilken tid ytterligare tvenne flickor föddes dem. Dessa fingo visserligen lefva, men af brist på vård och mat dukade de under. »Jag svälte ihjäl dem», sade modern till mig. Ki var en god make och fader, så långt han förstod. Han var ock hjälpsam mot andra. En gång, då smittosam sjukdom utbrutit och grannens hela hus angripits, skyndade han utan kallelse dit och skötte dem. Hustrun blef mycket uppbragt härröfver och menade, att grannens borde sköta sig själfva, mannen kunde föra smittan hem o. s. v., men härtill svarade denne, att den dag kunde komma, då de själfva behöfde hjälp. Nej, gemälde fru Ki, om *någon* blir sjuk, så blifva vi det icke *alla*, och då få de friska tjäna de sjuka. Huru härmed gick, få vi längre fram se. Hemlängtan blef slutligen Ki för stark, och han måste återvända till Hu-peh, till barndomshemmet. Med sin hustru och de två sönerna begaf han sig åstad, men hann ej längre än till Üin-ch'eng, trenne dagsresor, då han angreps af feber. Hustrun och barnen sjuknade ock. Hvar voro nu *de friska, som skulle vårda de sjuka?* Nu förstod fru Ki, att hvad människan sår, det får hon ock skörda, enligt hvad hon själf berättat mig. I Üin-ch'eng kände de ingen, och så fingo de reda sitt läger på trottoaren. Mannen dog efter ett par dagar och begrofs, hustrun visste ej hvar, ty hon var själf så sjuk. Då förbarmade sig våra vänner i Lu-kia-hang: Fredrika Hallin och Anna Janzon öfver dem. De fingo en liggplats i deras hem och all möjlig skötsel. Den minste gossen hade mycket ondt i sina öron. Då Fredrika sprutade dem, kröpo stora maskar eller rättare larver ut. Insekter hade troligen lagt ägg i hörselgången. Genom våra systrars försorg, vill jag minnas, fick slutligen fru Ki med sina gossar inträde på fattiggården i Üin-ch'eng. Alltsedan dess har hon haft ett bra rum där för sin räkning. Men det var ej blott lekamlig hjälp hon erhöll af missionärerna. De sökte framför allt bibringa henne kunskap om den lefvande Guden och få henne att mottaga evigt lif. Hon tycktes äfven småningom fatta frälsningen, och då jag första gången kom till Üin-ch'eng, var hon med bland dopkandidaterna. Några dagar innan dopet skulle äga rum, kom hon i ett ärende till oss till Fu-hang. Fredrika Hallin kände då, att det luktade opium af henne och frågade, hur detta kom sig. Hon urskuldade sig med, att hon användt det som medicin, men Fredrika lät ej saken bero därvid utan gjorde förfrågningar i fattiggården, där ett par af församlingsmedlemmarna bodde. Af dessa fick nu Fredrika veta, att fru Ki i smyg rökte opium.

Hennes dop blef följaktligen uppskjutet. Mötena i kapellet och bibelklassen för kvinnor besökte hon dock alltjämt. När jag blef gift, fick hon komma till oss och tvätta kläder en gång i veckan, hvaröfver hon blef mycket glad. Jag måste naturligtvis först lära henne detta, ty de kinesiska kvinnorna tvätta mycket dåligt. Hon fick göra om sitt arbete många, många gånger i början. Nu tvättar hon väl.

Efter ett halft års vistelse i Üin-ch'eng flyttade min man och jag till Hai-cheo för att där börja missionsverksamhet. Vi behöfde nu en tjänarinna, ty den gamla hade vi måst afskeda. Helst ville vi ha en från Hai-cheo-distriktet, men ingen, som passade, stod till buds. Då vände vi oss till fru Ki i Üin-ch'eng. Hon var villig och kom genast. Men, torde en och annan tänka, kunna icke våra kvinnliga missionärer hjälpa sig utan tjänarinna. Jo, visserligen, men i de flesta fall skulle arbetet i evangelium lida däraf. En ung kvinna bör enligt kinesisk sed ej gå ut på gatan utan att ha en äldre kvinna i sällskap, och vidare behöfver man någon på stationen, som ta'r emot de infödda kvinnorna, *en för hvilken de ej äro rädda*, en af deras eget folk, ty oss utländingar nalkas de dock i början med en viss bäfvan.

Jag var mycket glad öfver min nya tjänarinna. Om hon förtärde opium, kunde jag ej utröna, *röka* detsamma kom naturligtvis ej i fråga hos oss, men många taga in det i form af piller, och detta är ännu mera skadligt. En lördagsafton, då evangelisten Uang ledt aftonbönen och därvid särskildt talat om opiumlasten, träffade sanningens udd vår kvinnas hjärta. Nästa dag bekände hon för mig, att hon ätit opium hos oss och ej nog härmed, jag fick ock veta, att hon i tolf år öfvat denna synd, ömsom rökande, ömsom ätande piller. Men nu skall jag upphöra därmed, sade hon, om det ock skulle kosta mitt lif. Jag ville emellertid veta, om hon hade några piller kvar, men hon sade, att hon på morgonen kastat dem alla i spiseln och bränt upp dem. Min man ville ej tro detta senare, då jag berättade det, utan gick direkt till kvinnan och begärde utan omsvep opiumpillerna. Men hon bedyrade gång på gång,

att hon inga hade kvar. Vi lämnade henne då. Men Guds Ande gaf henne ingen ro. På kvällen tillkallade hon mig åter och omtalade under tårar, att hon hade mera opium kvar. »Pastorn visste, att alla opiumrökare äro *lögnare*», sade hon, »men jag skämdes så, att jag ej kunde säga sanningen.» Men hvar hade hon pillerna? Kanske i bordlådan? Och så drog jag ut den, men där voro de ej. Jag skall taga fram dem i morgon, stammade fru Ki. Nej, svarade jag med skärpa i tonen, *nu* skall jag ha dem, eljest skall frestaren få dig att gömma undan en del. Hon tog då hastigt och under märkbar inre strid fram en liten påse full, som hon förvarade inpå bara kroppen och bad mig begrafva dem djupt ned i jorden. Detta gjorde min man samma kväll. Men nu följde en tid af oerhörda kval för den arma kvinnan, änskönt jag gaf henne medicin. Att lägga bort bruket af opium är ej lätt. Isynnerhet plågades hon af astma. I sex veckor var hon oförmögen till arbete och måste vårdas som en sjuk. Från den tiden räknar hon sin verkliga omvändelse. Under de två år, hon var hos oss, d. v. s. till dess vi reste hem till Sverige, undervisade jag henne träget i läsning. Hon har mycket lätt att lära och läser nu sitt Nya testamente hjälpligt.

Påskhelgen 1897 blef hon jämte fem andra döpt i Hai-cheo och upptagen i församlingen. Ett par månader förut hade hon tagit af fotbandagen. Hon är häftig af naturen, men har genom Guds nåd på senare tiden blifvit lugnare. Gärna vittnar hon för andra om Herren Jesus och den frälsning henne vederfarits. På våra resor i byarne har hon varit mig till stor hjälp och många ha hört evangelium från hennes läppar. Den äldste sonen »Uan-k'ien», ungefär 20 år, var en tid kock hos oss, men emedan han ej kunde sköta sin plats, måste han snart lämna den. Då han skulle gå, räckte modern honom bibeln och bad honom läsa däri, men han ville ej ha den. Häröfver sörjde och grät modern en lång tid, och i sina böner tänkte hon främst på sitt förvillade barn. Jag tror, att Herren skall finna den ynglingen och frälsa honom. Han har nu lärt stenhuggaryrket. »Uang-ling», den yngste sonen, har varit i vår gosskola. Nu går han i skolan i Üin-ch'eng. Moderns önskan är, att han med tiden skall bli evangelist. Helt nyligen var ett litet bref från honom infördt i »Sinims Land». Då vi lämnade Hai-cheo, stannade fru Ki kvar där för att hjälpa systrarna Prytz och Forsberg, hvilka upptogo arbetet på vår station.

Hoppas att vännerna någon gång kommer ihåg fru Ki i bön. Bedjen särskildt, att hon må få ett ödmjukt sinne. Hon jämte många andra kristna kineser bad oss framföra hjärtliga hälsningar till Guds folk i vårt land, hvilket jag ber få göra genom »Sinims Land». Varen alla hjärtligt hälsade från de på Jesus troende i Hai-cheo och Pu-cheo. Mottagen ock en hälsning från eder ringa vän och medarbetare *Hilma Tjäder.*

En kinesisk mandarin.

Af *August Berg.*

Med en mandarin förstås en kinesisk ämbetsman, han må sedan tillhöra antingen civil- eller militärstaten. Vår bild visar oss, hur en dylik man ser ut. Som han endast af den officiella dräkten bär hatten, och dessa kunna växla mycket till utseendet, är det ej godt att veta hvad för slags man, vi ha framför oss. Påfågelsfjädern framskymtar i nacken, betecknande nog, ty det är tyvärr alltför sannt, att i de flesta fall utgör »högmod deras halsprydnad». Lysande undantag gifvas dock, och flera omständigheter måste tagas i betraktande, hvarför högmodssynden är så rådande, på det man ej må döma dem för hårdt. Men mera därom längre ner. Hvad nu Kinas ämbetsmannakår beträffar, så är det väl tämligen afgjordt, att den är den sämsta i världen, detta dock ej beroende på att Kina, mer än något annat land, skulle sakna förmåga att frambringa dugande ämbetsmän, utan fastmer beroende på det förhållandet, att

En kinesisk mandarin.

ingen plats, hur obetydlig som helst, kan *erhållas* utan köp eller mutor, och ingen plats *bibehållas* utan att på mer eller mindre orättfärdigt sätt pressa penningar från folket. Kinas ämbetsverk, som system betraktadt, är mästerligt ordnadt. Det hela utgör ett nätverk, hvaruti den ena maskan kryper in uti den andra. Centralregeringen i Peking (tsong-li-ia-men) med kejsaren i spetsen och 8 vicekonungar, spridda i landet, kontrollera hela det väldiga riket med dess lydländer på ett beundransvärdt sätt. Och likväl, vill Kina höja sig till samma nivå som sina grannländer, måste dess ämbetsmannakår rekonstrueras.

Man kan tänka sig, hvilket förhållande som skall råda, då alla ämbetsmän äro alldeles otillräckligt aflönade men likväl äro skyldiga att, hvar och en i sin stad och efter de lokala förhållandena, årligen redovisa för en viss summa,

som influtit för jordskatt m. m. Räcka de inkomna medeln ej till, får han ifylla, hvad som fattas, ur egen kassa, blir det öfverskott, kryper detsamma ned i samma pung.

Af alla ämbetsmännen i en »ia-men» (ämbetsverk) från poliskonstaplarne upp till sekreterarne *är ingen enda aflönad,* och likväl betraktas det som framgång, om någon kan få anställning i en »ia-men». Endast mandarinens privatsekreterare aflönas af honom enskildt, men de mista ock sin plats samtidigt med det deras herre afträder. Alla öfriga stanna kvar på sina platser, ty det skulle ju ej gå för sig att ombyta personalen i ett rådhus, som nästan alla äro folk från platsen, lika fort som mandarinen.

På grund af detta förhållande råder det värsta utpressningssystem man kan tänka sig. Om tvänne personer ha rättegång, så kommer ej deras anklagelseskrifter till mandarinen, utan att de först måste betala, och sedan är det ett utgifvande af penningar till höger och vänster utan ände, och mandarinen själf försmår visst icke en handtryckning. »Hur går din rättegång?» »Åh det går dåligt, mandarinen har 'ätit' motpartens silfver». Så låter det. Jämför Apg. 24: 26. Om mandarinen skickar en polis att fasttaga en anklagad och denne har något så när anseende, nog försöker han först penningens inflytande alltid. Det hände sig här för någon tid sedan, att en polis skickade sin son, som skulle uppfostras till samma yrke, för att fasttaga en man. Påföljande dag återvände han utan man men med 10 tæl silfver, som han lämnade fadern, väntande att denne skulle berömma honom för hans raskhet. Men annat blef han varse! »10 tæl!» röt fadern. »Hvad tror du, vi ska' lefva på? Skynda dig att sadla åsnan!» Och så bar det af. Då fadern återvände, hade han med sig 50 tæl och några skålpund opium.

Det nämndes ofvan att högmod utgör en af mandarinernas, ja, alla de studerandes kardinalsynder. Om den i högre grad framträder hos ämbetsmännen, så är kanske första orsaken, att Kina är ett orientaliskt land, hvarest härsklystnad och slafvisk undergifvenhet ju alltid göra sig mera gällande än i Occidenten.

Vidare beror det på deras uppfostran. Från barndomen lärda, att deras kejsare är »himmelens son», deras rike »Midtens rike», till hvilket alla andra länder med sina ociviliserade inbyggare betala tribut, att arbete, annat än bokligt, är under deras värdighet, hvarpå de långa, klorliknande naglarne utgöra ett bevis, är det ju ej att undra, om de tycka sig vara för mera än andra dödliga. De äro barn af sin tid, men en annan och bättre håller nu på att inbryta. Det hände sig i år, att kejsaren hade en rådplägning med några af sina ministrar, bland hvilka befann sig hans egen f. d. lärare, en man af ofantligt anseende, tillhörande en af Kinas förnämsta familjer. Under samtalets lopp frågade kejsaren, hvad orsaken kunde vara, att Kina nu befann sig i en sådan kritisk belägenhet, hvartill hans f. d. lärare svarade med de gamla fraserna om att Kina är världens största rike, att alla andra länder äro lydländer o. s. v., allt för att föra kejsaren bakom ljuset, hvarpå den unge kejsaren i vredesmod reste sig upp och svarade: »Jag har hört nog af sådant prat! Det går ej längre att föra mig bakom ljuset. Vore ni ej min lärare, skulle ert straff blifva hårdt, nu får ni blott afsked från de befattningar, ni innehar, och dessutom skall ni intaga en knäböjande ställning i en timmes tid.» Tidningarna ha just omtalat denna händelse, och den har väckt ofantligt uppseende.

En civilmandarin får aldrig bekläda tjänst i den provins, han är född, och ej besöka personer i deras hem. Detta för att hindra släkt- och vänskapsförhållanden att utöfva inflytande på honom i hans verksamhet. Då en mandarin väl fullgör sin syssla, äro hans »barn» (ty han kallas för folkets »fader och moder») ej sena att visa sitt erkännande. Ibland gifva de honom stora lackerade trätaflor med inskription på i förgyllda bokstäfver, ibland ett röd sidenparasoll, försedt med gifvarnes namn i sammetsbokstäfver. Den kallas: »Uan-min-san» (de 10-tusen folkens parasoll). Ett annat sätt, ganska tilltalande, är, att den dag han reser, de ledande bland folket samlat sig utanför stadsporten, och då mandarinen kommer i sin bärstol, stanna de bärarne och draga af den omtyckte »Lao-ich» hans stora satinstöflar till tecken på att de ej vilja låta honom gå. Dem lägga de sedan i en liten spjelbur, som, försedd med lämplig inskription, uppspikas ofvanför porten till rådhuset. Naturligtvis ha de ett par nya i beredskap för de gamla de aftagit.

Därefter stå bord med vin och mat framdukade vid vägkanten, och mandarinen stiger ned, äter några munsbitar, förmanar folket några goda ord och fortsätter så sin färd.

Missionsarbetet är till stor grad beroende af den ställning mandarinen på platsen intar till detsamma. Växlande äro de erfarenheter, man får göra. Med de höga fordringar på ämbetsmännen, regeringen nu börjar uppställa, och, då de gamla konservative efter hand träda tillbaka från det offentliga lifvet, är det att hoppas, det uppror, eld, mord och smädeskrifters spridande snart skola höra till det förflutna.

Några missionärer finnas, som tagit det som sin lifsuppgift att särskildt nå de högre klasserna med evangelium, coh de äro ju all framgång värda i sitt svåra arbete. Vi, som arbeta bland de djupa leden, få lära våra kristna att vörda och bedja för sin hedniska öfverhet, hvilket de ej kunna af sig själfva, och för öfrigt gripa tillfället, då det erbjudes oss, som ej är ofta, att nå dem med Guds ord.

»Den öfverhet, som finnes, är förordnad af Gud.»

Rom. 13: 1.

Resebref.

af *G. A. Stålhammar.*

Forts. fr. föreg. n:r.

För kvinnliga missionärer är det ansträngande att lefva dag ut och dag in på oxkärrorna för att om nätterna hvila i världshusen, hvilka verkligen icke bjuda på några bekvämligheter efter västerländska begrepp. Jag hade hunnit blifva fullkomligt nöjd på skakandet längs de dåliga landsvägarna. Sedan vi nått Üin-ch'eng hade herrskapet Hunts ytterligare en 3 veckors resa; de sågo med längtan framåt till den dag, då de skulle nå sitt hem. Fru Hunt gladde sig åt att *endast* tre veckor återstodo. Hon tyckte sig redan börja komma på hemhållet! Afstånden äro, som sagdt, stora i Kina. Missionär Hunt berättade, att frakten af gods till deras station stundom går till 2 á 3 gånger varans värde.

Vi stannade en dag i Ping-iao, där Kina Inland Missionen har en rymlig station. Församlingen räknar omkring 100 medlemmar och tyckes vara mycket lifaktig. Några dagar efter vår ankomst skulle en större marknad

inträffa i staden, och för denna gjordes tillrustningar genom att uppsätta predikotält på den stora gården etc. Under en dylik dag är de besökandes antal stort; evangelisterna bereda sig på att predika hela dagen i bestämda pass; folket kommer och går från morgon till kväll. Särskildt i år väntade sig missionärerna en het dag, emedan allmänhetens uppmärksamhet särskildt blifvit väckt efter soldatuppträdena för en 14 dagar sedan. De hafva kanske blifvit relaterade af tidningarna, hvarför jag ej uppehåller mig vid händelsen. Jag lämnade Ping-iao med ett lifligt intryck af det goda arbete, som där hade utförts under gångna år, och som fortfarande utfördes.

När man färdas vidare söder ut, påträffas den ena missionsstationen efter den andra, nästan för hvarje dagsresa passeras någon. I många af dem arbeta endast kvinnliga missionärer; några äro fullständiga stationer. Hvad behofvet efter arbetare bland den talrika befolkningen är stort! Och Shansi är dock blott en ringa del af hela Kina.

Vid middagstiden en varm dag passerade vi missionär och fru Broomhalls station. På det enträgnaste blefvo vi inbjudna att stanna öfver middagen hos dem, och fingo så tillfälle att hvila några timmar i deras hem. Missionär Broomhall berättade om arbetet på platsen. Han hade föreestått stationen i sex år och hade för närvarande 25 evangelister spridda i byarna kring staden. Arbetet med gossskolan hade varit framgångsrikt, och välsignelse åtföljde verksamheten i opiumasylen.

Vi lämnade Hongtong — så var stadens namn — samt anlände följande dag till Ping-iang, där vi skulle göra det sista uppehållet, innan vi nådde Üin-ch'eng. När man närmar sig Ping-iang, ter sig staden helt ståtlig. Landsvägen är bred, omgifven af höga träd, samt leder i rak linje öfver slätten fram mot stadsporten. Den höga krenelerade stadsmuren reser sig imponerande; öfver portarna taga sig vakttornen med sina egendomliga buktande tak med klockor på alla utsprång helt pittoreska ut. Allt gifver intrycket, att det måtte vara en betydande stad; dess större blir missräkningen att finna, att den storartade muren omsluter blott en större by eller köping. För en mansålder sedan var Ping-iang en helt annan stad; folkrik, liflig handel o. s. v. Tai-pinguppröret förstörde emellertid välståndet i dessa bygder. Ödeläggelsen har fullbordats af hungersnöd och jordbäfningar. Många byar i bergstrakterna äro förintade, endast ruinhopar gåfvo en antydan om hvad de fordom varit.

Vår missionsstation i Ping-iang har ett fullständigt sjukhus med apotek. Läkareverksamheten förestås af d:r Wilson. Det var med stort intresse jag och missionär Hunt under doktorns ledning besågo anordningarna. Allt tilltalade mig mycket. D:r Wilson endast klagade, att arbetet var så stort, att det var omöjligt för en person att sköta det. Han hade kinesiska medhjälpare för apoteket och andra grenar, men den direkta läkarevården är han ensam om, och patienter komma naturligen i oändlighet från när och fjärran. I kapellet hängde ett certificat, som tilldelades honom af kejsaren efter det japanska kriget på grund af de tjänster, han gjorde arméen.

På aftonen, sedan dagsvärmen lagt sig, togo vi en promenad på stadsmuren. Det var en härlig kväll; utsikten öfver slättbygden med sina talrika byar, ofta inbäddade bland lummiga träd var förtjusande. På ömse sidor om den breda dalen reste sig höga berg, hvilka äro vackra att betrakta men förfärliga att färdas öfver. D:r Wilsson visade för oss den ena byn efter den andra, där små kristna menigheter småningom spirade upp; i den byn bodde en gammal kär man, som gjort församlingen stora tjänster; i den byn fanns en liten skara af omkring 40 kristna; i en annan by bodde en åkerbrukare, som visade stort nit för Herren; han brukade samla omkring sig vänner och grannar till andaktsstunder o. s. v. Äfven bortom de höga, blånande bergen, dubbelt vackra i kvällsbelysningen, berättade doktorn om folkrika dalar, där ett välsignadt verk för Herren pågår. Ja, mitt hjärta fylldes af tacksamhet, när jag hörde om Guds verk i dessa trakter. Han har börjat det och skall för visso fullborda det.

I Ping-iang gjorde jag mitt sista uppehåll före ankomsten till Üin-ch'eng. Det är därför inte att undra på, att jag med en viss tillfredsställelse lastade mina saker på vagnen. De började se litet medtagna ut efter strapatserna. Några spikar och bräder stärkte en låda, några rep en annan. Träet hade spruckit litet hvarstans i den starka solvärmen. Utanpå voro lådorna nedstänkta med smuts och lera, och inuti, misstänkte jag, voro de tämligen väl fyllda med damm. Jag förvånar mig likväl, att allt hängt ihop så bra, som det gjort, men svenskt arbete är godt don. Helt glada lämnade vi alltså Ping-iang; sista vägstycket blef emellertid rätt äfventyrligt. Regnväder i dessa trakter hade förstört vägarna; vagnarna fastnade i djupa lerhålor, långa omvägar måste tagas för att undvika farliga ställen i bergspassen, dagsmarscherna utsträcktes till sent på kvällarna, stundom anlände vi till nattkvarteret vid 9—½10-tiden på kvällen; svårigheter med forkarlarna och mulåsnorna ökade dessutom äfventyrens omväxling. Ändtligen anlände vi till Üin-ch'eng söndagsmorgonen den 12 juni, och jag fann där det hjärtligaste mottagande af missionssyskonen.

Söndagsmorgonen var vacker och varm, en riktig högsommardag efter våra svenska begrepp. Med min stora kinesiska halmhatt och en parasoll strövade jag gatan framåt samt nådde efter några kinesers hjälpsamma anvisningar vår station. Allting såg så fint och prydligt ut. Ingångsporten stod inbjudande på vid gafvel; öfver densamma läste jag missionens namn i stora förgyllda kinesiska bokstäfver. Inpå gården var allt stilla och fridfullt; gudstjänsten hade slutat; det stora rymliga kapellet låg rakt fram, på de båda sidorna sträckte sig tvåvåningsflyglar, inrymmande boningsrum, nödiga förrådsrum, kontor, missionär Linders apotek etc. Solen gassade ned på stenläggningen; med en viss tillfredsställelse tager man skydd i skuggan af de långt utspringande takåsarne. Missionärerna Hahne och Linder, som voro hemma, gåfvo mig ett hjärtligt välkommen. Missionärerna Folke och Blom voro borta och predikade på olika ställen i grannstäderna.

Jag var så ändtligen vid min långa resas mål. Herren har beskyddat och bevaradt mig. Jag har fått vara frisk och kry hela tiden. Min bön är, att han ville gifva mig nåd att blifva ett troget vittne i dessa trakter för Jesus Kristus.

Jesus Kristus är uppståndelsen och lifvet.

Ej någon ångrar sig att Herren tjäna,
Stor frid och fröjd det bringar redan här.
Upp då, o broder, dig med Gud förena,
Snart skall det heta: »ingen tid finns mer.»

Hemv.

Anteckningar

från »De frivilliges» möte i sept 1898.

Om jag med mitt intresse skulle försöka omfatta» Kinas millioner». Om jag skulle kunna lyckas att fatta betydelsen med tillvaron af 350 millioner odödliga kineser! Huru fatta detta tal? För att du i någon mån må fatta det, vill jag låta alla invånare i »Midtens rike» passera revy för dig och hoppas, att du för den sakens skull följer mig till en stad i centrum af Kina, till Han-chow. Den 1 jan. 1898 börjar revyen. Marsch-hastigheten är den största inom den svenska hären, 30 km. om dagen. Marschordningen är »ett led» med en individ för hvarje meter.

Då det kan vara af ett visst intresse för dig att lära känna den förste i detta egendomliga led, vill jag föreställa honom för dig. Han heter Fo, är — antaga vi — liksom du, 25 år gammal, äfven han är en troende. Det är med glädje han offrar något af sin tid för denna förevisning af sina landsmän. Han hoppas, att den skall blifva till nytta. Fo är en intelligent man, något, som man äfven tycker sig se i uttrycket uti hans ansikte, och full af lefnadsglädje. Ännu har du blott lärt att se i Fo den gule mannen med de sneda ögonbrynen; du har icke lärt att se djupare, *att älska honom.* Kunde du det, skulle du få se en man med beslutsamhet och härlek, en beslutsamhet, som icke ser några hinder och en kärlek, som kan omfatta alla kineser. Fo har fått ett stort uppdrag, och han bäfvar vid tanken på dess allvar, då han ställer sig i spetsen för detta tåg.

Vi låta tåget framgå utefter storcirkeln genom Han-kow och Stockholm.

En half timme har förflutit, och du börjar förlora Fo ur sikte. Du kan ej neka till att tanken är intressant, att se en sådan rad af kineser är icke allom gifvet. Så börjar du att studera de olika ansiktstyperna. Du erkänner för dig själf, att den unge mannen där borta ser riktigt intelligent ut och väl vore värd en plats bland dina vänner.

Du kanske känner dig något besviken, då jan. månad närmar sig sitt slut utan att det ännu synes någon minskning af tillströmmande kineser. Hvarje dag upprepas samma scener. Du börjar misstänka, att raden kineser torde räcka minst i en rät linje öfver hela Kina.

I början af 1899 passerar Fo Stockholm, och ännu ser man i Han-kow ingen ände på raden af kineser. Den 1 sept. 1901 är Fo ånyo i Han-kow. Du är glad att återse honom, icke så mycket för hans skull utan fast mer för din egen vid tanken på din frivilliga fångenskap i Han-kow. »Nu är det väl ändå snart slut?» frågar du därför. Fo endast skakar på hufvudet. »Huru längre dröjer det då?» »Än en gång lär jag med min skara få återse Han-kow», lyder svaret.

Vi antaga att det nu är slut med ditt tålamod, att du reser hem för att afsluta dina studier. Vid 36 års ålder etablerar du dig såsom läkare. Samtidigt anländer Fo efter sin tredje tur kring jorden till Han-kow. Jorden är nu omspunnen af ett band kineser på *tre led*, och ännu strömma skaror till Fo's tåg. Du börjar på nytt intressera dig för Fo, och nästa gång han kommer till Stockholm, ställer du på honom samma fråga, som då du lämnade Han-kow: »Huru länge dröjer det då?» Och Fo svarar: »År 1930, då jag är 57 år gammal, får jag hvila från mitt verk. Jag har då passerat jorden 9 gånger och kring densamma spunnit ett band kineser, 9 led djupt.

Innan vi skiljas åt vill jag påpeka ännu en sak: *En hvar af dessa har en odödlig själ.* Du tycker icke om att höra det kanske, men det måste sägas.

Berättelsen i Matt. 14: 14 och följ. om undret med de fem bröden står i det största sammanhang med min föregående skildring. I en öde trakt befinner sig Herren Jesus med sina lärjungar och skaror af åhörare, fem tusen utom kvinnor och barn. Det hungrande folket skall mättas; oaktadt lärjungarna hafva endast fem bröd och två fiskar, få de dock den tillsägelsen: *Gifven I dem att äta!* Detta synes orimligt!

Vi kunna nu skönja sammanhanget. Folkskarorna motsvaras af de 350 millionerna. Brödet och fiskarna äro evangelium. Motsvarigheten till »gifven I dem att äta» finnes i de orden: *Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.*

Bönelista med förteckning

öfver missionärerna och stationerna, tillhörande

Svenska Missionen i Kina.

I provinsen Shansi:

Üin-ch'eng, (uttalas Yuin-tjöng).

Erik Folke,	ankom	till	Kina	år	1887
Anna Folke,	»	»	»	»	1888
Axel Hahne,	»	»	»	»	1890
Anna Hahne,	»	»	»	»	1893
Carl Blom, (arbetar på utstationen Si-ngan i provinsen Honan, i hvilket distrikt nyligen döptes 16 personer)	»	»	»	»	1892
Hugo Linder,	»	»	»	»	1894
Maria Pettersson,	»		»	»	1896
Lina Holth,	»	»	»	»	1893
Nanna Fogelklou.	»	»	»	»	1897

Infödda medarbetare:

Chang (uttalas Tjang), evangelist,
Li (uttalas Li), gästemottagare,
Chao (uttalas Tjao), opiumasylföreståndare.

I-shï (uttalas I-eshï).

Anna Janzon,	ankom	till	Kina	år	1890
Ebba Burén,	»	»	»	»	1894
Naemi Sjöberg,	»	»	»	»	1898
Mina Svensson.	»	»	»	»	1897

Infödda medarbetare:

Üeh (uttalas Yue), gästemottagare.

Mei-ti-chen (uttalas Mei-ti-tjön).

Fredrika Hallin (på resa hem för att hvila),	ankom	till	Kina	år	1889
Emma Andersson.	»	»	»	»	1895

Infödda medarbetare:

Liu (uttalas Lio), evangelist.

Hai-cheo (uttalas Hai-tjåo).

Frida Prytz,	ankom	till	Kina	år	1890
Agnes Forsberg,	»	»	»	»	1896

Henrik Tjäder (f. n. i hemlandet för att hvila), ankom till Kina år 1889
Hilma Tjäder (f. n. i hemlandet för att hvila). » » » » 1892

Infödda medarbetare:

Chang (uttalas Tjang), gästemottagare,
Kuo (uttalas Koå), kolportör,
Kung (uttalas Kong), opiumasylföreståndare på utstationen *Pu-cheo* (utt. Pu-tjåo).

I provinsen Shensi:

Tong-cheo (uttalas Tång-tjåo).

August Berg, ankom till Kina år 1890
Augusta Berg, » » » » 1892
Teodor Sandberg (på resa hem för att hvila), » » » » 1892
Sekine Sandberg (på resa hem för att hvila), » » » » 1891
G. A. Stålhammar, » » » » 1897
Anna Eriksson, » » » » 1892
Emilia Sandberg, » » » » 1894
Sigrid Engström. » » » » 1897

Infödda medarbetare:

Fann (uttalas Fann), lärare och gästemottagare,
Kao (uttalas Kao), evangelist,
Fru Uang (uttalas Oang) bibelkvinna.

Han-cheng (uttalas Han-tjöng).

Robert Bergling, ankom till Kina år 1892
Dagny Bergling, » » » » 1893
Emilia Ulff, » » » » 1896
Kristin Angvik, » » » » 1893
Hulda Annerlöv. » » » » 1893

Infödda medarbetare:

Cheng (uttalas Tjöng), evangelist.

I provinsen Honan.

Sin-ngan (uttalas Sin-ngan).

T. v. utstation. Carl Blom arbetar distriktet från *Üin-cheng*. Det var i staden Iong-ning (utt. Iång-ning) söder om denna plats, där de omskrifna 16 personerna döptes.

Infödda medarbetare:

Ki (uttalas Tji), evangelist,
Iagn (uttalas Iang), evangelist,
Fru Ki (uttalas Tji), bibelkvinna.

»Mina bröder, bedjen för oss.» 2 Tess. 5: 25.
Bed äfven för f. d. evangelisten Uang i Hai-cheo!

Änkekejsarinnan af Kina och missionärerna.

Ett märkligt edikt.

Så skrifver änkekejsarinnan Tsonhsi af Kina till sina undersåtar: »Jag, änkekejsarinnan, (så följa namn och titel) utfärdar följande edikt. Sedan landet öppnats för den internationella handeln, ha inföda och främlingar behandlats opartiskt och lika utan afseende på nationalitet. Det ena ediktet efter det andra har utfärdats i syfte att öfverallt anvisa de lokala myndigheter *att skydda missionärerna i deras arbete*, och det borde hafva framstått såsom en plikt för adeln och de lärda att i alla provinser understödja regeringen i dess bemödanden att hålla frid och endräkt och *behandla alla missionärer, som komma till oss, med välvilja.*

Jag finner dock, att på sista tiden folket i de olika provinserna oroat de kristna, liksom också att olika fall rörande folket och de kristna i provinserna Si-chuen ännu i dag icke äro utredda. Man kan verkligen hafva skäl att harmas öfver, att okunnigt folk sätter rykten i omlopp och så blifver orsaken till, att oroligheter och sammanstötningar äga rum.

Jag utfärdar nu detta edikt till de höga provinsmyndigheterna, på det att de darrande må lyda min befallning och oförtrutet vaka öfver alla platser, där kristna kapell hafva upprättats. Alla missionärer, som befinna sig i det inre, *måste behandlas ordentligt och höfligt*, och då stridigheter uppstå mellan infödda och främlingar, skall i hvarje fall rättvisa skipas. Folket skall likaledes förmanas att *lefva i frid med de kristna midt ibland sig.* Må ingen ämbetsman säga hädanefter, att han icke blifvit varnad!»

Anmälan.

"Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina",

utkommer, v. G., äfven under 1899 i början af hvarje månad (pris: 1 kr. per år, halfår 50. Postporto 20 öre), med samma syfte och efter samma plan som under föregående år och skall således innehålla:

underrättelser (bret) *från missionärerna, artiklar om missionen, berättelser, notiser* och *illustrationer* samt *kortare meddelanden från andra missioner.*

Broder *Joh. Rinman* har lofvat att lämna meddelanden från sin resa.

Då vi nu anmäla 4:de årgången af vår tidning, manas vi att hjärtligen tacka eder alla, kära vänner, som intresserat eder för »Sinims Land» och bistått oss i arbetet med dess spridning under de år, som gått, på samma gång vi varmt anhålla om eder hjälp och medverkan i fortsättningen. Vi hoppas, att missionens sak i någon mån främjats genom vår lilla tidning, och våga vi därför med frimodighet begära missionsvännernas bistånd för vårt gemensamma arbete: att Jesus måtte blifva känd bland Kinas millioner. *Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.* Gal. 6: 9.

Det vore en hjälp för oss, om missionsvännerna gjorde sin prenumeration på postkontoren före detta års utgång.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te exemplar gratis, då de insända rekvisition direkte till redaktionen.

Profnummer sändas på begäran.

Adr. *Lästmakaregatan 30, 4 tr., Stockholm.*

Stockholm i dec. 1898.

Redaktionen.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.